

Thay Hương Đổi Vị, Ấy Là Cuộc Đời

Contents

Thay Hương Đổi Vị, Ấy Là Cuộc Đời	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11: Hoàn Chính Văn	21
12. Chương 12: Phiên Ngoại 1	23

Thay Hương Đổi Vị, Ấy Là Cuộc Đời

Giới thiệu

Thể loại: Chủ công, hiện đại, cường cường, ngược tra thụ, đổi thụ, khiết phích nghiêm túc công (Ninh Thư Minh) X si t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-huong-doi-vi-ay-la-cuoc-doi>

1. Chương 1

“Ninh Thư Minh, canh kỹ thằng thụ của anh đi, nó lại phát tình khắp nơi. Tối qua cứ quần lấy tôi làm đến mất hồn, mẹ bà, ông đây sao chịu nổi ~”

Ninh Thư Minh vừa bước vào “Bóng đêm” đã có người xán lại mắng vốn khổ sở. Anh cười khổ một tiếng, đẩy kẻ đó ra. Anh đã quen. Mỗi lần cãi nhau xong, anh đều đến “Bóng đêm” tìm người, và luôn có kẻ chạy đến chế giễu — thụ nhà anh thật đậm dăng. Ẩn sau đôi lông mày sắc bén của họ đều là đặc ý hả hê. Ninh Thư Minh khá mệt mỏi rồi, anh gạt bàn tay trên eo mình, đảo mắt truy tìm bóng dáng Trịnh Nhược An trong đám đông.

Bóng đêm là một quán bar dành cho gay, Trịnh Nhược An uốn éo thác loạn đặc biệt dễ thấy. Trang điểm đậm, nửa phần áo lót bó sát vào người bị cuộn lên trên, lộ ra vòng eo thon, bên dưới là chiếc quần mỏng tang màu đen. Động tác lắc người của gã cực kỳ dẻo, ánh mắt lấp lánh, mỗi lần tia phải trai là chớp chớp phóng điện. Xem như gã đã trở thành nhân vật nổi tiếng ở Bóng đêm, không phải do gã đẹp thế nào, nhưng vì gã có một anh người yêu vừa tuyệt vời vừa xuất sắc, vậy mà vẫn lãng lơ câu người không hề kiêng kỵ.

Ninh Thư Minh tiến lại gần kéo tay Trịnh Nhược An, lôi ra khỏi Bóng đêm. Trịnh Nhược An giãy nảy, lòng gã không cam không nguyện theo sau Ninh Thư Minh chút nào. Trong ngõ tối, ánh đèn hiu hắt, Ninh Thư Minh vẫn nghiêm mặt, Trịnh Nhược An giằng khỏi tay anh, không kiên nhẫn gắt lên: “Đến tìm tôi làm gì? Chúng ta chia tay!” Một tiếng “chia tay” thốt ra vô cùng dứt khoát không đắn đo.

Ninh Thư Minh gật đầu ngay, lần nào cãi nhau Trịnh Nhược An cũng đòi chia tay, sau đó đi động dục không kiêng dè gì cả. Đoạn cảm tình này đối với một tay chơi sành sỏi như Trịnh Nhược An mà nói, luôn chỉ là vô bổ, có cũng được mà không có cũng được. Gã cho rằng đã chia tay rồi thì có thể tự do lên giường với bất cứ ai khác ngay hôm sau, đồng thời cũng chẳng có cảm giác vi phạm nguyên tắc phản bội người yêu. Qua 3 năm chung sống, gã liên tục tìm đủ loại cơ gây sự với Ninh Thư Minh, sau đó chủ động dứt tình như lẽ đương nhiên.

Còn tính cách Ninh Thư Minh vốn ôn hòa, anh thấy người yêu đôi lúc giận dỗi cũng là bình thường, khoan dung và tha thứ là việc nên làm, trong hai người phải có một người nhượng bộ, mà anh không ngại làm người nhượng bộ ấy. Nhưng trên thực tế, con người mãi là như vậy, được một tắc lại muốn tiến một thước, được một thước nhảy luôn cả cây số. Tình cảm của Ninh Thư Minh trong 3 năm qua gồm hơn 900 ngày đêm đã bị mài mòn đến mức chỉ còn hư ảnh của cái gọi là ‘đã từng yêu nhau’.

Ninh Thư Minh nghe thấy giọng điệu lạnh lùng thiếu kiên nhẫn của Trịnh Nhược An, anh khẽ nhếch miệng trong đêm, đang cân nhắc làm sao giảm thiểu sự vô tình trước khi đáp lời. Yêu nhau ba năm, vô số lần cãi vã và chiến tranh, nhưng anh tin rằng có thể duy trì đến bây giờ thủy chung là vì yêu, bất kể ai yêu ai, cho dù bản thân yêu người ấy. Cho dù sau này có trải qua bao nhiêu năm tháng, sự thật cũng không thể bị xóa nhòa.

Nhưng cuối cùng anh vẫn lên tiếng, anh đã mệt mỏi lắm rồi, bắt lực chịu đựng một đoạn ái tình như thế. Anh lùi bước nhân nhượng, đổi lại là sự ép sát đến giới hạn tận cùng từ đối phương. Anh không thể lui được nữa, nên mới nói rằng: “Tôi biết, tôi chỉ đến nhắc cậu mau thu dọn đồ đạc rồi rút khỏi nhà tôi.”

Trịnh Nhược An trợn trừng hai mắt, không thể tin vào tai mình. Ninh Thư Minh yêu gã, gã biết rất rõ, chính vì thế có thể tự tin đòi chia tay hết lần này đến lần khác, sau đó tìm trai vui vẻ đêm xuân, rồi chờ Ninh Thư Minh đến Bóng đêm tìm gã về nhà. Gã sẽ ra về nữ vương rồi từ chối, giả vờ kiêu cách, nhưng cuối cùng vẫn là “tha thứ” anh ta đi. Trên căn bản đây là cuộc sống của gã và Ninh Thư Minh. Gã ngỡ rằng lần này cũng như thế, tỉnh lại từ lồng ngực kẻ khác, rồi quay về Ninh Thư Minh cười một cái, anh ấy sẽ đến dắt mình về nhà. Mà lần này anh lại nhắc nhở mau thu dọn đồ đạc rồi rút xéo...

Trịnh Nhược An hoảng sợ, gã dùng tay chống vào tường, trụ vững thân thể, nhưng vẫn nói một cách chẳng quan tâm: “Ồ, mấy thứ đó anh cần thì giữ lấy, tôi đây chả thèm! Cút!”

Đêm đen dày đặc không thấy rõ vẻ mặt của Trịnh Nhược An, Ninh Thư Minh biểu thị biết rồi, sau đó bảo: “Tôi đã thu thập xong, cậu rảnh thì đến hút rồi biến cho tôi.”

Sau vô số lần chia tay trong ba năm, Ninh Thư Minh chưa bao giờ thu thập hành lý của gã, Trịnh Nhược An biết điều này mang ý nghĩa gì. Gã cố kìm nén nước mắt rơi ra, nhìn theo bóng lưng anh đang bước xa dần và gọi lên một tiếng “Thư Minh!”, bóng dáng kia không hề quay lại. Trịnh Nhược An ngồi sụp xuống đất, nước mắt trào xuống len lỏi giữa những ngón tay. Minh bắt cần anh ấy cơ mà, người nói chia tay chẳng phải là luôn là mình sao? Cuối cùng người quyết tuyệt dứt áo ra đi lại không phải là mình.

Gã thích cuộc sống luôn mới mẻ, cơ thể mới mẻ, thích trải nghiệm tất cả những điều mới lạ, thế nhưng Ninh Thư Minh hoàn toàn trái ngược. Anh là người hoài cựu, áo ngủ vẫn giữ từ thời cấp ba, bút máy đang sử dụng là mua hồi mới biết viết chữ, một đôi dép lê mang đến mấy năm. Phần lớn vật dụng trong nhà đều đã rất lâu không nở vứt đi, có lần gã thấy chiếc áo ngủ của Ninh Thư Minh bị giặt đến bạc phách cả màu, chẳng còn chút nào trông như cũ, liền ném đi mua một bộ khác, kết quả Ninh Thư Minh nổi trận lôi đình. Thế là Trịnh Nhược An tìm ra phương pháp cãi nhau với Ninh Thư Minh nhanh chóng nhất.

Trong ba năm gã lấy đồ cũ của Ninh Thư Minh liệng chỗ này vứt chỗ kia, thỉnh thoảng thậm chí đánh nhau, chỉ bởi vì gã dám ném dao cạo râu cũ của anh. Ninh Thư Minh có một thứ tình cảm rất sâu sắc đối với vật cũ, còn gã năm lần bảy lượt khiêu đến giới hạn chết người của anh, anh chịu đựng đến thế cũng là vì yêu gã. Mà lúc này, tình yêu bay đâu mất rồi? Không, làm sao biết. Anh ấy sẽ không bỏ mình... Trịnh Nhược An sợ hãi nghĩ thầm.

2. Chương 2

Ninh Thư Minh không dọn nhà, chỉ sửa sang vài thứ tinh tinh, đồ vật của Trịnh Nhược An thì gom lại một góc khuất, không gian đột nhiên có cảm giác thoáng đãng hơn. Nhìn ngôi nhà sáng sửa hẳn, Ninh Thư Minh bật cười. Tất cả mọi thứ đều được tẩy rửa qua, về sau nhìn chung không cần phải mỗi lần sử dụng mỗi lần tiêu độc.

Đúng vậy, thật ra Ninh Thư Minh mắc bệnh thích sạch sẽ, tuy không ảnh hưởng cuộc sống, nhưng cũng đến một mức độ ám ảnh nhất định. Ví dụ như, sau khi cơm nước, bàn ăn bắt buộc phải được lau sạch ít nhất 3 lần. Mà tại sao Trịnh Nhược An dơ bẩn đến thế anh vẫn duy trì ở bên cạnh gã? Kỳ thực, từ khi biết Trịnh Nhược An vào quán bar, anh đã không động vào người gã đến nay đã 2 năm.

Anh yêu quý những vật đã cũ, thích cuộc sống vận hành theo quy luật quen thuộc, có người bên cạnh dường như đã hình thành thói quen, chính vì thế anh ngại không muốn nếm trải thứ mới. Có lẽ người nào cũng mang tố chất lười biếng này, nhiều thứ biết rõ không tốt, nhưng vì thói quen vẫn không thể nhấc tâm vứt bỏ. Tỷ như rượu chè thuốc lá, mấy ai dính vào mà dễ dàng dứt ra được, từ bỏ chúng để bắt đầu sinh hoạt lại lần nữa quả thật rất khó khăn. Đương nhiên, không có nghĩa là Trịnh Nhược An khó cai như rượu thuốc lá, thật ra dù Ninh Thư Minh từng xác định yêu gã này, nhưng cũng chưa chắc có bao nhiêu mê muội. Đơn giản chỉ vì anh lười...

Lúc mới yêu cứ nghĩ tình cảm sẽ kéo dài mãi mãi, anh có thể chịu đựng Trịnh Nhược An đi bar tán trai, từ khi biết chuyện này, chứng khiết phích của anh phát tác nên tuyệt đối không chạm qua gã, tuy nhiên anh không thể chấp nhận việc gã lấy những đồ vật cũ của mình mà ném đi từng cái một, đây là giới hạn của anh. Vài lần đầu anh có thể đối xử gã với tâm thái khoan dung, vừa vặn chỉ vì trách nhiệm của một người yêu, nhưng khi chứng kiến từng vật đã gắn bó quá trình trưởng thành của mình dần dần bị mất đi, thay vào đó là đồ mới, anh nhận ra con người này thật sự ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống của mình.

Dứt bỏ thứ gì mà chẳng đau, nhưng nếu đặt Trịnh Nhược An và những vật cũ lên bàn cân so sánh, Ninh Thư Minh dứt khoát lựa chọn đồ vật cũ của mình. Đối với anh, giữ gìn đồ vật đầy kỷ niệm đã trở thành một loại phương thức sống, làm thế nào cũng không thay đổi quan niệm ấy được. Nếu không dung hòa, anh chỉ có thể vứt bỏ người yêu.

Ninh Thư Minh mang một tâm trạng vô cùng sáng khoái bước vào văn phòng làm việc. Anh vốn chẳng muốn thay đổi nhịp độ cuộc sống thường nhật của mình, 7 giờ sáng thức dậy, tập thể dục nửa tiếng, 8 giờ ăn điểm tâm, đúng 9 giờ có mặt ở chỗ làm. Thế nhưng sáng nay anh hơi ngủ nướng một tí, đi làm bị muộn giờ, nhìn sắc mặt đầy lo lắng của ông chủ ngồi trước bàn làm việc mà anh cảm thấy cũng không tệ lắm.

Ninh Thư Minh không hề nói đến ông chủ đang ngồi kia mang đầy đáng về khổ đại thù sâu, anh cứ vào vị trí của mình mà làm tốt công việc, mở máy vi tính lên. Mặt trời soi sáng cả gian phòng, lúc này hẳn đã đến giờ thư ký bưng trà cho mình. Quả nhiên, tiếng gõ cửa vang lên. Ninh Thư Minh nhoẻn miệng cười, bảo: “Vào đi.” Người xuất hiện đúng là thư ký bưng trà.

Mà ông chủ Hà Ngôn Tây tựa hồ đối với sự hững hờ của anh tỏ ra hơi bất mãn, hẳn lên tiếng không cảm xúc: “Ninh Ninh, hôm nay cậu đến muộn.”

Ninh Thư Minh nhíu mày: “Đừng gọi tôi Ninh Ninh. Còn nữa, chẳng phải cậu đã nói, đòi người cần có trải nghiệm mới? Hôm nay là tôi muốn thử hương vị đi làm muộn đấy. Có vẻ hay. Cậu định trừ lương tôi à?”

Hà Ngôn Tây câm nín. Sinh hoạt của Ninh Thư Minh vô cùng quy tắc, đúng 9 giờ sáng nhất định phải có mặt ở phòng làm việc, không hơn không kém 1 giây. Hôm nay Ninh Thư Minh đến muộn nửa tiếng, ngay lập tức hắt dâm ra sợ hãi, gọi điện thoại cho anh thì không bắt máy, tưởng đã xảy ra chuyện gì. Kết quả là — đòi người cần có trải nghiệm mới?

Hà Ngôn Tây và Ninh Thư Minh là bạn thời đại học, nói trắng ra hẳn đã ham muốn Ninh Thư Minh từ thuở còn ngồi ghế nhà trường. Chàng trai Ninh Thư Minh này, quả thật không chèn vào đâu được, muốn moi móc khuyết điểm cũng chẳng có. Anh kiểm soát cuộc sống của mình vô cùng nghiêm cẩn, quy luật, kế

hoạch nào một khi đã đề ra sẽ không thay đổi. Còn nhớ năm thứ tư đại học, Hà Ngôn Tây rất cục không nhin được bảo với anh nên tìm bạn mới để chẳng phải tiếc nuối thời thanh xuân, nếu không 4 năm đại học sẽ trôi qua mòn mỏi trong vô vị — ngày nào cũng giống như ngày nào. Thế là, chẳng bao lâu sau Ninh Thư Minh cặp kè với Trịnh Nhựt An. Tự dưng hai tay dâng kho báu cho kẻ khác, Hà Ngôn Tây khổ sở không bút nào tả xiết, chỉ có thể đánh rớt hàm răng nuốt ngược bùm máu vào trong.

Bảo Ninh Thư Minh trì độn cũng không quá đáng, hẳn có ý đồ rõ ràng với anh suốt 4 năm đại học, nhưng từ đầu đến cuối Ninh Thư Minh hoàn toàn không hay không biết, Hà Ngôn Tây còn phải nghi ngờ liệu Ninh Thư Minh có cố tình hay không. Thằng ngu Trịnh Nhựt An kia, lúc trước dốc sức theo đuổi Ninh Thư Minh không quản khó khăn, đoạt người về tay rồi thì chẳng biết trân trọng, khiến Hà Ngôn Tây tức muốn nổ phổi, mỗi lần nói chuyện đó với Ninh Thư Minh, anh đều ra vẻ không thèm để ý.

Hiểu rõ tính cách Ninh Thư Minh, Hà Ngôn Tây chẳng thể làm gì khác hơn là mách thẳng với Ninh Thư Minh chuyện gã kia đi bar dụ trai, rất cục Ninh Thư Minh đến bar tìm người... Cuối cùng Hà Ngôn Tây phải lần lượt trình bày cho anh hiểu cuộc sống của anh đã bị Trịnh Nhựt An phá nát thế nào. Quả nhiên Ninh Thư Minh mới chần động, rồi quyết định chia tay.

Hà Ngôn Tây trông vẻ mặt ung dung vui như mùa xuân của Ninh Thư Minh, rất cục thở ra nhẹ nhõm: “Sợ cậu gặp chuyện trên đường đi, điện thoại đâu?”

Ninh Thư Minh hoàn toàn không hiểu ra sao, nhìn Hà Ngôn Tây nói: “Cậu thừa biết tôi không thích mang điện thoại di động.”

Thời buổi này dùng di động làm đồng hồ báo thức chắc chỉ có Ninh Thư Minh, Hà Ngôn Tây bắt đắc dĩ: “Nghe này, lão già kia, lần sau đi làm muộn xin cậu gọi dùm một cú điện thoại, không biết có người lo lắng phát điên sao!”

Ninh Thư Minh bày văn kiện lên bàn, bắt đầu làm việc, chẳng buồn ngẩng mặt lên: “Ai?”

Hà Ngôn Tây bực bội: “Còn hỏi ai? Đương nhiên là tôi!”

Lông mày Ninh Thư Minh giật giật, vẫn vùi đầu vào đóng giấy tờ: “Hả? Cậu rảnh vậy? Tôi thì bận muốn chết.”

Lúc này Hà Ngôn Tây không còn lời nào để nói, hẳn tự vuột xep cục tức, mỗi lần thế đều muốn tăng xông, nhưng vẫn không nở lạnh lùng với người này, hẳn cứ lo lắng nếu sếnh anh đi biết đâu sẽ mọc ra thêm một Trịnh Nhựt An nữa cướp mất.

3. Chương 3

Lúc nghỉ trưa, Hà Ngôn Tây cầm hộp cơm đến văn phòng Ninh Thư Minh tìm người, anh đang vui đầu làm việc đúng như dự đoán.

“Ninh Ninh, ăn trưa nào ~ Hôm nay có món thịt bò xào sả tế và giò heo hầm củ cải.”

Ninh Thư Minh nâng tay nhìn đồng hồ, vừa đúng 12:15. Anh gật gù, thả đồng giấy tờ xuống, quay sang Hà Ngôn Tây. Một trong những điều kiện khiến anh đồng ý làm việc cho công ty Hà Ngôn Tây đó là nhất định phải được bao ăn, đồng thời muốn Hà Ngôn Tây là người nấu — ai bảo tay nghề bếp núc của hắn quá điêu luyện.

“Ninh Ninh, mệt không? Việc nhiều thì giao bớt cho cấp dưới ấy.” Hà Ngôn Tây nhìn thanh niên đang tập trung vào ăn uống.

“Gì cơ? Công ty phá sản thì đừng bắt tôi chịu trách nhiệm nhé?”

“Làm sao như thế được!”

“Vậy tôi xin từ nhiệm.”

Hà Ngôn Tây mắc ghen. Hồi trước chính là hắn sống chết lôi kéo Ninh Thư Minh đến công ty mình, còn phải ký rất nhiều “hiệp ước bất bình đẳng” — tất nhiên bất luận thế nào hắn đều nguyện ý.

Thấy Hà Ngôn Tây cứng họng, Ninh Thư Minh nhú nhú mày: “Thì cậu đã bảo, đời người phải có thử nghiệm mới.”

Hà Ngôn Tây ngậm đắng nuốt cay không chỗ ói: “Ninh Ninh, cậu chia tay với Trịnh Nhược An nên giận cá chém tôi?” Hồi ra câu này, Hà Ngôn Tây thừa nhận, bình giấm chua ắp ử trong lòng hắn năm này qua tháng nọ lại bắt đầu sôi lên sùng sục, khổ cái là hắn đến tư cách ăn giấm còn không có.

Ninh Thư Minh cười giễu: “Giận cá chém cậu? Sao lại nói thế? Tôi cảm thấy thử nghiệm mới vô cùng tuyệt vời. À, cách đây ba năm cậu bảo cuộc đời cần thay mới hương vị nên tôi đáp lại tên học đệ đu bám mình hồi lâu, ba năm sau cậu lại phán nhân sinh phải có nhiều trải nghiệm khiến tôi quyết định chia tay nó, sau khi nếm mùi tình ái, tách ra mới thấy độc lập tự do là hạnh phúc, mỗi một dạng trải nghiệm đều đem lại cảm giác mới mẻ cho tôi. Ngôn Tây, thật cảm ơn cậu.”

Hà Ngôn Tây không biết Ninh Thư Minh đang nói thật lòng hay trào phúng. Ninh Thư Minh là người rất có chủ kiến, nhưng vì dăm ba câu của mình mà thay đổi phong cách sống, đã an bài kế hoạch thế nào thì tiến hành đúng theo như vậy, không ai có thể lay động. Buồn cười ở chỗ chính mình không ngừng khuyên bảo anh rằng, đời người phải có thử nghiệm mới, vô tình dăng kho báu vào tay kẻ khác, đẩy anh càng xa mình hơn.

Ninh Thư Minh nhìn vẻ mặt Hà Ngôn Tây như sắp khóc thì có chút quái lạ, nhưng anh cũng không bận tâm, đối với anh tâm sự của người ta là việc của người ta, chỉ cần không ảnh hưởng đến bản thân mình là được. Trong cuộc sống ai chẳng có những lúc đầy tâm trạng ưu tư, mỗi người đều có một ốc đảo của riêng mình, nỗi niềm không ai giống ai, làm sao quan tâm cho hết?

Nên Ninh Thư Minh nói hoàn toàn không nể nang: “Tôi muốn nghỉ làm một tháng.”

Hà Ngôn Tây trợn to hai mắt, hắn biết mình không thể cự tuyệt Ninh Thư Minh, bất cứ yêu cầu gì của anh đều từ chối chẳng được. Chỉ là nếu nghỉ một tháng, mình biết tìm anh nơi nào đây? Hằng ngày chỉ có thể trông vào giờ làm việc của anh để thỏa nỗi lòng nhớ nhung đến sôi trào, một tháng không gặp kia làm sao sống được?

Hà Ngôn Tây rối rắm, liều trả giá: “Một tuần?”

Ninh Thư Minh ngẩng đầu nhìn Hà Ngôn Tây kỹ một chút: “Hôm nay cậu ăn gan hùm? Hai tháng.” Dứt lời dù đang còn giờ làm anh vẫn ung dung dọn dẹp văn kiện, chuẩn bị ra ngoài, hoàn toàn không để ý người nghe có phản ứng gì.

Hà Ngôn Tây cuống lên: “Được được được, một tháng!”

Ninh Thư Minh cười mỉm, nhìn Hà Ngôn Tây đang bắt lực: “Vậy hôm nay mau tiêu độc ổ chó của cậu đi, tôi muốn qua nhà cậu ở.”

Lúc này Hà Ngôn Tây không chỉ trợn toét cả hai mắt, mà miệng há rộng đến mức có thể nhét một quả trứng ngỗng vào. Phải biết rằng với trình độ khiết phích như Ninh Thư Minh làm sao chịu đến ở nhà người khác, bình thường rủ anh đi ăn, hoặc tụ tập nhóm bạn đại học cũng khó làm Ninh Thư Minh rời khỏi nhà...

Hà Ngôn Tây không thể tin, hắn kích động đến mức ngỡ mình nghe lầm, mở miệng nói lắp ba lắp bắp: “Ninh... Ninh Ninh, cậu bảo đến ở nhà tôi?”

Ninh Thư Minh nhìn hai tròng mắt Hà Ngôn Tây suýt rơi xuống thì có chút buồn cười, anh nghiêng đầu chuyển tầm mắt đến phía dưới lầu công ty ngạo kiêu nói: “Tôi đang có cục nợ.”

Hà Ngôn Tây nhìn theo xuống dưới, hóa ra là Trịnh Nhược An. Chỉ thấy gã đứng quanh quẩn nơi đèn đường cách công ty không xa, đại khái cũng biết Ninh Thư Minh không thích bị quấy rầy, vì vậy đành đứng dưới lầu chờ đợi. Cút, đứng đây làm gì? Trong lòng Hà Ngôn Tây cực kỳ khinh bỉ, Ninh Ninh nhà tao tốt như vậy, mà ừm đừng hòng tiếp tục chà đạp anh ấy.

Hà Ngôn Tây quan sát cẩn thận biểu tình của Ninh Thư Minh, hắn lo lắng sẽ nhìn thấy vẻ mặt lưu luyến không rời của anh. Hắn hiểu Ninh Thư Minh vô cùng nghiêm túc, dù chút cảm tình này bắt đầu ra sao,

nhất định Ninh Thư Minh cũng sẽ đổi xử chân thành, nhưng lại nhận lấy kết cục như thế, phải chăng lòng anh cũng đang khổ sở? Hà Ngôn Tây cảm giác thật xót xa, đều tại thằng khốn Trịnh Nhược An! Biết thế mình nên ra tay trước để chiếm được anh ấy! Hà Ngôn Tây hung hăng thầm nghĩ.

Ninh Thư Minh đắm chiều nhìn Hà Ngôn Tây phiền muộn — anh vẫn không hiểu tại sao Hà Ngôn Tây hay耿耿 như thế, lúc học đại học cũng vậy, mỗi khi lên lớp là đầu óc bay bổng đến phương nào, có thể đủ điểm tốt nghiệp thực sự là kỳ tích của thế giới. Anh bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Hà đầu gỗ!”

Hà Ngôn Tây nghe Ninh Thư Minh gọi mới định thần lại, hần cười cười với Ninh Thư Minh: “Ồ?” dáng vẻ sững sờ. Đối với danh xưng “Hà đầu gỗ” này hần hoàn toàn không ngại, trái lại cảm thấy thân mật — vì thời điểm học đại học hần luôn nhìn ngắm Ninh Thư Minh đến mức ngây ngẩn hồn bay phách lạc, người ta gọi thế nào cũng không có phản ứng.

Ninh Thư Minh không còn lời nào để nói: “Cứ chờ dẫn ra như thế sớm muộn công ty cậu cũng lao đao. Tôi muốn tìm nhà ở gần công ty chút, nếu rảnh cậu giúp tôi một tay nhé.”

Hà Ngôn Tây gật đầu. Hần lại nhìn kẻ còn đang vật vờ dưới đường: “Tan sở để tôi chở cậu về nhà được không? Theo tôi xuống tầng hầm gửi xe, khỏi ra bằng cổng lớn nó sẽ không thấy cậu.”

Ninh Thư Minh gật gù. Anh đưa hộp cơm đã được ăn sạch sẽ cho Hà Ngôn Tây, sau đó bước đến gian bên cạnh văn phòng — nơi có dụng cụ tập thể hình, còn cả giường nằm nghỉ ngơi, trước tiên anh lên máy chạy bộ 15 phút, rồi giải lao một hồi là có thể bắt đầu giờ làm việc buổi chiều.

Hà Ngôn Tây biết rõ thói quen của Ninh Thư Minh, hần không thể làm gì khác hơn là cầm hộp cơm tiệc nuối mà đi ra ngoài — Ninh Thư Minh không thích ai quấy rầy thời gian nghỉ ngơi của anh.

4. Chương 4

Dịch: Tiểu Thanh Đình

Trịnh Nhược An thiết tha đứng chờ Ninh Thư Minh ở dưới công ty anh suốt cả một ngày, cho tới khi đã quá giờ tan làm rất lâu, đèn đường bắt đầu sáng, toà nhà bắt đầu thừa người, gã mới tỉnh ra — bất kể vì cái gì mà bỏ lỡ, rốt cuộc gã đã mất đi người gã từng hao tâm tổn sức theo đuổi trong biển người mênh mông. Sự mất mát này không đơn giản là “mất mát” còn có nghĩa rằng anh và gã từ nay đã chia đôi ngã ai đi đường nấy, không bao giờ quay lại được nữa.

Ở bên Ninh Thư Minh ba năm trời, sự nhường nhịn bao dung của anh dường như khiến Trịnh Nhược An quên mất Ninh Thư Minh là người quyết đoán thế nào. Trước kia ở học viện Ninh Thư Minh là tên quái nhân nổi tiếng, làm việc có quy tắc, nghiêm túc, bạn cùng phòng ký túc của anh còn kể anh chẳng dám bỏ qua tiết học nào. Lúc đầu là gã hiểu kì, sau đó mới tìm cách lân la tiến tới. Còn nhớ rõ niềm vui sướng tột độ của gã khi Ninh Thư Minh đồng ý quen gã, còn giờ đây lại tự mình đánh mất, khiến bản thân cũng hồn bay phách lạc.

Sao có thể đánh mất người đó chứ, rõ ràng gã đã từng rất say đắm mà. Phải rồi, là do mình cả thèm chóng chán, những thứ đã đạt được chẳng đến mấy ngày đã chán ghét như trẻ con chán đồ chơi rồi đem bỏ vậy. Mà Thư Minh... ở bên mình luôn dịu dàng galant, mặc dù gã đối với anh vẫn vậy, nhưng lại không chịu nổi những chuỗi ngày nhàm chán, luôn muốn tìm có cái nhau rồi rời xa anh, sau đó sẽ không chịu nổi mà quay về... Phải rồi, lặp đi lặp lại như thế, ai mà ngốc tới nỗi cứ níu giữ mãi một người có ngày sẽ đi mà không về nữa chứ?

Vạn sự đều có nhân quả báo ứng, suy cho cùng cũng là lỗi của bản thân, tới khi mất bỏ mới lo làm chuông thì đã muộn. Thư Minh làm việc quyết đoán, không bao giờ dây dưa vương vấn, một khi đã quyết định buông tay chắc chắn sẽ không dễ dàng quay lại như trước nữa, huống hồ bên cạnh anh còn có một Hà Ngôn Tây luôn mập mờ với anh. Lúc này chắc chắn tên Hà Ngôn Tây đang cười thầm, nghĩ đến đây Trịnh Nhược An liền nghiêng chặt răng.

Đợi suốt một ngày mà không gặp được, Trịnh Nhược An có phần hoảng hốt, nếu không thể cứu vãn mọi chuyện nhanh nhất có thể, vậy đồng nghĩa sẽ vĩnh viễn mất đi. Con người ta chính là vậy, những thứ quý giá khi đã nắm trong tay ta đều không thấy ánh hào quang của nó, luôn đợi tới khi để mất vào tay người khác mới biết đáng quý thế nào. Trịnh Nhược An nhếch miệng cười khẩy, tự giễu chính mình, đứng suốt một ngày tinh thần bắt đầu đi xuống, nhưng gã quyết không từ bỏ. Thư Minh chẳng phải rất hoài cổ sao? Anh nhất định không chuyển đi khỏi căn hộ anh ở từ đại học tới nay cũng đã gần 8 năm. Gã như tìm thấy tia sáng cuối cùng le lói, hai mắt gã sáng lên, không chần chừ gì nữa, gã lập tức lao đi.

Căn hộ của Ninh Thư Minh cách đại học A không xa. Bởi lẽ trường học quá rộng, ở ký túc xá lại càng dễ đi muộn, mỗi sáng sẽ mất thời gian ăn uống và tập thể dục. Vậy là Ninh Thư Minh đành thuê phòng, hôm nào lớp học gần ký túc xá hơn anh sẽ ở ký túc xá, hôm nào lớp học gần phòng thuê hơn sẽ ở lại phòng, chớp mắt đã ở đó gần 8 năm.

Ninh Thư Minh khẽ thở dài, anh luôn là người tiếc đồ cũ, nhưng thế giới này thiên biến vạn hoá, cái cũ sẽ luôn bị thế chỗ bởi cái mới, còn con người ấy mà, hầu như đều thích theo đuổi thứ mới lạ giống như Trịnh Nhược An. Ninh Thư Minh nhìn căn hộ đã ở lâu năm như vậy, cuối cùng lại lắc đầu, đóng cửa. Anh chỉ mang theo vài vật dụng cần thiết và một số đồ cũ — chưa biết chừng Trịnh Nhược An lại sẽ ném đi.

Xuống tới lầu dưới, Hà Ngôn Tây đã đứng đó chờ sẵn: “Nhanh vậy! Tôi tưởng cậu phải chuyển cả căn phòng đi luôn chứ.”

Ninh Thư Minh không để tâm sự cười cợt của Hà Ngôn Tây, bởi anh quả thực từng nghĩ vậy, chỉ là mang không nổi nên rốt cuộc đành bỏ lại mà thôi. Bàn đó, ghế đó, dù thế nào cũng không nỡ bỏ đi, bởi lúc đầu anh đã hao tâm tổn sức sắp xếp bố trí chúng. Nhưng cuộc đời luôn có vài thứ không thể không bỏ đi, cho dù ta không muốn, thế là Ninh Thư Minh cười cười: “Không phải cậu nói — cuộc đời phải thay hương đổi vị cho mới mẻ à? Tôi muốn chuyển tới phòng khác, toàn bộ bài trí đều mới, thì sao hả?”

Hà Ngôn Tây nghe đến: “Cuộc đời phải thay hương đổi vị cho mới mẻ” liền thở dài. Ninh Thư Minh luôn nhai lại câu này để phản dame hấn, luôn khiến hấn cứng họng. Ai bảo bản thân lần nào cũng nói với anh câu đó chứ, nhưng vốn dĩ là có ý khác. Hà Ngôn Tây buồn bã ôm đồng sách giúp Ninh Thư Minh, ngoan ngoãn lái xe, không nói thêm gì nữa.

Đến nhà Hà Ngôn Tây, nhìn thấy sàn nhà sạch không tì vết, phòng khách sáng sủa, Ninh Thư Minh hài lòng gật gù đầu, mỉm cười với Hà Ngôn Tây: “Đúng là măng non dễ uốn.”

Hà Ngôn Tây nghe vậy liền cười ha hả như không còn gì vui hơn. Thế là, cũng chẳng buồn nghĩ xem đã bị tiêm nhiễm bao nhiêu năm.

Nhớ lần đầu gặp Ninh Thư Minh là vừa vào năm nhất đại học, hấn là người đầu tiên tới ký túc xá. Dọn dẹp vệ sinh giường chiếu đã mệt muốn chết, trời lại nóng, thế là lấy luôn lon Coca trên bàn định bật nắp uống, vừa giơ lên liền bị bàn tay ai đó chụp lấy. Hà Ngôn Tây ngẩng đầu, trước mặt là chàng nam sinh lạnh lùng, gương mặt tuấn tú. Anh nhú nhú mày, đặt chiếc vali gọn nhẹ xuống, lấy chiếc khăn tay từ trong túi quần ra, lau chùi tỉ mỉ miệng lon rồi mới đưa lại cho Hà Ngôn Tây, động tác từ từ chậm rãi mà tao nhã. Hà Ngôn Tây sững sờ đứng nhìn, nhận lại đồ uống mà lại quên cả uống.

Từ đó có thể thấy được phần nào bệnh sạch sẽ của Ninh Thư Minh. Suốt 4 năm, mỗi tháng phải tiêu độc một lần, nửa tháng làm tổng vệ sinh một lần, ngày ngày dọn dẹp. Hai tên khác cùng phòng ký túc xá khổ không nói hết, mới đầu thậm chí còn muốn đổi phòng, sau đó đành ngậm ngùi tự giác làm. Bởi lẽ Ninh Thư Minh đối xử với mọi người đều tốt, báo cáo điều tra thực tế xã hội trong kỳ nghỉ đông của ký túc xá cũng do Ninh Thư Minh làm, mấy người lười biếng kia sao có thể làm cái công việc này trong kỳ nghỉ chứ, vì vậy tất cả báo cáo đều là Ninh Thư Minh làm, đồng thời cũng làm nên chữ “xuất sắc” hiếm có trong bảng thành tích của bao người.

Hà Ngôn Tây ở bên này đang vui vẻ làm cơm tối cho Ninh Thư Minh, sắp xếp đồ đạc, Trịnh Nhược An ở bên kia lại không dễ chịu như vậy.

Trịnh Nhược An chạy về phòng của Ninh Thư Minh, lấy chìa khoá mở cửa, nhìn tất cả cảnh vật trong phòng vẫn y như cũ, gã mừng rỡ nước mắt, còn tưởng Ninh Thư Minh vẫn ở trong, gương mặt rạng rỡ sung sướng hỏi: “Thư Minh, sao không bật đèn?”

Hỏi xong gã mới giật mình, căn phòng lạnh lẽo thế này làm gì có người nào? Ninh Thư Minh sống rất quy tắc, lúc này chắc chắn sẽ ở phòng, nếu không ở... nếu không ở... Trịnh Nhược An nghĩ tới đây, không khỏi đau đớn: Nếu không ở, vậy chắc chắn là chạy trốn mình rồi. Bản thân gã từ khi nào lại trở thành mối hiểm họa của anh vậy? Trịnh Nhược An cười đau khổ.

Gã mệt mỏi đi vào phòng ngủ, đồ đạc của Ninh Thư Minh đều ở đó, anh nhất định sẽ trở về, gã sẽ ở đây đợi anh. Nghĩ vậy, gã nằm co ro trên giường, ngửi những mùi hương mà anh còn lưu lại rồi yên tâm ngủ thiếp đi.

5. Chương 5

Hôm sau, lúc Ninh Thư Minh ngủ dậy, thấy Hà Ngôn Tây đã thức rồi, không biết đang vầy vò gì trong bếp, anh nhớ cậu chàng này hồi đại học rất thích ngủ nướng, còn định trốn học ở nhà ngủ, nhưng lại bị anh lôi đi học.

Hà Ngôn Tây nghe thấy tiếng, ngó đầu từ trong bếp ra: “Ninh Ninh, đã chuẩn bị kem đánh răng giúp cậu rồi đó, không khí bên này cậu có thể chưa quen, vệ sinh cá nhân xong tôi đưa cậu đi chạy bộ.” Nói xong lại chui vào bếp.

Trong lòng Ninh Thư Minh lóe lên một tia ám áp, tấm lòng của Hà Ngôn Tây suốt bao năm nay, anh lại chẳng phải kẻ ngốc sao có thể không hiểu? Hơn nữa, Hà Ngôn Tây vốn dĩ chẳng kiêu dè gì, vô tình hữu ý bày tỏ vài lần rồi. Lúc đầu Trịnh Nhược An theo đuổi anh chưa đầy nửa năm, hẳn luôn trực tiếp tỏ thái độ bất mãn với Trịnh Nhược An. Nghĩ tới hai người đó mỗi lần gặp là bầu không khí lại như sắp có bão bùng, Ninh Thư Minh lắc đầu cười cười, đi vào phòng tắm.

Chạy bộ về, Ninh Thư Minh liền đi tắm, trên bàn ăn đã bày sẵn đồ ăn, là đồ ăn như thói quen thường ngày của anh: cháo, bánh bao chay.

Ninh Thư Minh khẽ rung động, anh đã thích nghi được mọi thứ ở nơi này, hoàn toàn quen thuộc, trong khi mỗi lần đổi môi trường mới anh đều mất ngủ, ăn không ngon, dị ứng thời tiết dị ứng nước. Đến chỗ Hà Ngôn Tây ở anh đã lên dây cót để bắt đầu quen dần, nhưng từ hôm qua tới giờ, sinh hoạt vẫn giống y như ở nhà, đúng giờ ngủ, đúng giờ dậy. Thậm chí cho tới ánh đèn mờ ở đầu giường lúc ngủ cũng vừa hợp với thói quen của anh.

Tính ra cũng đã quen biết Hà Ngôn Tây một thời gian lâu như thế, từ năm nhất đại học, đến nay đã tốt nghiệp 3 năm, vậy là đã 7 năm trôi qua rồi. Từ lúc anh phát hiện tình ý của Hà Ngôn Tây với mình cũng đã mấy năm, anh luôn cho rằng Hà Ngôn Tây là công tử bột, ăn tiêu thoải mái, cơm bưng nước rót, thể giới của hắn phồn hoa như vậy sao có thể tự trói buộc mình ở lại bên anh? Nhưng giờ đây anh không thể không thay đổi cách nhìn với Hà Ngôn Tây.

Ai cũng biết cuộc sống của mình vô vị cỡ nào, ngày nay trôi qua ngày mai lại tới, mỗi ngày đều giống nhau. Bởi vậy anh căn bản không dự định lâu dài với ai. Điều duy nhất không bao giờ thay đổi lại chính là “sự thay đổi”, ai lại còn biết người hôm nay thề non hẹn biển mãi mãi yêu người ngày mai lại đầu gối tay ấp nằm trong lòng kẻ khác? Chính là kiểu như Trịnh Nhược An. Mọi người thực ra đều ham thích mới lạ, theo đuổi cái mới, mê đắm những gì rực rỡ, sau đó, lại giống như bây giờ, ngoan ngoãn một mình gặm nhấm những tháng ngày vô vị.

Ninh Thư Minh cười khổ, cho dù anh cảm động với những gì Hà Ngôn Tây bỏ ra cùng sự kiên trì của hắn thì đã sao, con người ta vẫn luôn tận tâm tận sức khi chưa đạt được, có trong tay rồi sẽ chẳng ngại từ bỏ như vứt một đôi giày vậy. Không có sự cho đi nào là đương nhiên cả, khi người ta trao đi trái tim chân thành của mình nhất định sẽ mong được đáp trả, vậy nếu không được đáp lại như mình mong muốn thì sao? Anh không biết Hà Ngôn Tây làm thế nào để kiên trì thích một người lâu như vậy, để rồi lại trở thành cái chớp mắt ngày qua, gây đau thương cho ngày sau, chỉ bằng chẳng bao giờ bắt đầu.

Những ngày ở Hà Ngôn Tây đều rất vừa ý, nhưng Ninh Thư Minh cũng không quên ra ngoài tìm phòng. Phòng cũ ở lâu như vậy cũng đến lúc nên chuyển đi rồi. Anh muốn tìm căn phòng gần công ty, đi làm tiện

hơn, nhưng rốt cuộc lại thôi. Khu vực làm ăn buôn bán sầm uất ồn ào, anh rốt cuộc lại cảm thấy có chút không hợp. Phòng ngày trước ở khu quanh trường, là nơi khá yên tĩnh, nên anh dự định sẽ tìm một căn tương tự như vậy.

Thực ra việc tìm phòng, Hà Ngôn Tây có thể giúp được, nhưng hắn cố ý giả bộ ngốc nghếch, khó khăn lắm mới làm được “bạn cùng nhà” với Ninh Ninh, hơn nữa Ninh Ninh cũng không hề có động thái bất mãn, hắn nào muốn kết thúc những ngày tháng tươi đẹp này. Mỗi ngày làm về đưa Ninh Ninh đi xem phòng, trong lòng hắn còn trộm cười: “Như vậy riết giống như cặp vợ chồng đi xem nhà vậy á ~” rồi sau đó sẽ ra sức chê bai các căn phòng, nào là không đủ ánh sáng, xung quanh không có các cửa hàng tiện lợi, giao thông không tiện, quá hẻo lánh, quá ồn ào... Nhưng trong lòng lại cầu khẩn, tốt nhất Ninh Ninh đừng tìm được phòng, từ đó sẽ ở lại nhà mình, thì hay quá. Vừa nghĩ thôi đã sướng nổ mũi rồi.

Ninh Thư Minh ngấm ngấm rồi so sánh các phòng, Hà Ngôn Tây như quả trứng chọn xương, không nói năng gì, nhưng lại cảm thấy rất buồn cười. Anh chàng này, tâm tư rõ ràng như vậy, lại tưởng không ai nhận ra. Thấy hắn đã ra sức chê bai, thậm chí soi mói tới chân tơ kẽ tóc. Nếu đặt phòng rồi, có lẽ anh sẽ ở đó hắn luôn, nên anh hết sức thận trọng, cũng không muốn tùy tiện tìm một căn mà ở. Thế là việc tìm một căn phòng thích hợp cứ như vậy suốt cả tháng trời vẫn không xong.

Đối với Hà Ngôn Tây, tháng này trôi qua đẹp như trong mộng: sáng sớm tỉnh dậy thấy người mình yêu nằm ngủ ngon lành trong phòng mình, trước kia vì muốn đến công ty trước Ninh Thư Minh chỉ để được ngắm bóng anh bước vào, đã rèn cho hắn thói quen dậy sớm, còn bây giờ ở cạnh Ninh Thư Minh, vì muốn thay anh đảm đang, chuẩn bị bữa sáng, cùng chạy bộ, đương nhiên càng phải dậy sớm. Sau đó cùng nhau đến công ty, có thể cùng nhau tan làm rồi về nhà, thỉnh thoảng còn có thể ăn cơm Ninh Ninh nấu, buổi tối có thể nhân lúc Ninh Ninh đã ngủ mà thơm trộm một cái, những ngày này! Thật không thể hạnh phúc hơn được nữa.

Hà Ngôn Tây sung sướng nghĩ, nếu Ninh Ninh cứ ở đây mãi thì hay quá...

Nhưng lại có người không muốn hắn được như ý.

Trịnh Nhược An ở lì nhà cũ của Ninh Thư Minh suốt một tháng, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Ninh Thư Minh đâu. Gã có chút hoảng hốt. Mỗi ngày nhớ tới sự hoang đường trước kia liền cảm thấy tim gan như trúng độc vậy.

Một tối nọ, gã phiền muộn tới không chịu nổi nữa, chạy ra ngoài tìm bạn dõc bầu tâm sự, rốt cuộc người đó lại hỏi: “Lại đòi chia tay với anh chàng nhà mi rồi à? Thật mong các người chia tay thật, anh chàng nhà mi con người đáng hoàng, ày, cậu đã không biết trân trọng, vậy nhường hắn cho tôi đi.” Trịnh Nhược An nghe vậy liền tối sầm mặt, tức giận đùng đùng, lập tức vớ lấy chai rượu ném tới, đánh nhau với người đàn ông đó một trận.

Đánh tới lòng dạ hả hê, nhưng sự trống trải trong lòng vẫn không ngừng dâng lên như muốn nhấn chìm gã. Trước kia ý vào người đó dung túng nuông chiều muốn làm sao thì làm, nhưng lại không biết đã làm tổn thương người kia bao nhiêu. Nên đây chính là báo ứng? Nghe người đàn ông đó nói: “Lần này là chia tay thật hả?”, gã lập tức như bị gãi đúng chỗ ngứa, thẹn quá hoá giận. Nhưng đúng là anh ấy đã thực sự chia tay gã rồi...

Nhìn xem, người ta đều từng phải ngưỡng mộ gã không ngớt, mà lúc đầu gã đúng là đã từng có anh, nhưng giờ đây mọi thứ đều một đi không trở lại, Trịnh Nhược An che mặt, che lên mặt một mảng hối hận xen lẫn mệt mỏi.

Anh đã đi đâu rồi chứ? Sao lại trốn không muốn gặp mình? Em sẽ ngoan ngoãn sửa đổi mà... Em sẽ không đánh mất đồ của anh nữa, không tùy hứng cãi nhau với anh nữa, không tùy ý nói chia tay nữa... Em sẽ luôn trân trọng anh, không làm mất anh lần nào nữa... Trịnh Nhược An ôm lấy gối của Ninh Thư Minh, mãi mê nghe mùi hương trên gối, bản loạn nghĩ.

Đi đâu rồi chứ? Sao lại không quay về? Em phải tìm anh...

Nhìn thấy sách trên đầu giường, Trịnh Nhược An đột nhiên nghĩ tới những cuốn tạp chí đều do Hà Ngôn Tây mua cho, nghĩ tới Hà Ngôn Tây, Trịnh Nhược An nghiêng rằng, nhất định là hắn đã giấu Thư Minh đi rồi! Trịnh Nhược An đang nằm trên giường bỗng nhảy dựng lên, ánh mắt sáng quắc nhìn đồng tạp chí, như

muốn đốt hết thành đồng tro.

6. Chương 6

Chập tối hôm đó, Hà Ngôn Tây vui vẻ đưa Ninh Thư Minh về nhà, về tới cửa, gương mặt đầy thỏa mãn lập tức tối sầm lại, Trịnh Nhược An đứng trước cửa nhà hắt ôm cây đợi thỏ. Mà con thỏ đó lại vừa khéo đang ở bên cạnh hắn.

Trịnh Nhược An vốn dĩ tưởng rằng bất kể ra sao Ninh Thư Minh cũng sẽ về nhà, bởi dựa vào tính cách của anh, nhất định sẽ không có chuyện không màng tới những đồ vật cũ bao năm để lại ở phòng, nào ngờ rằng Ninh Thư Minh lại có thể đi cả tháng không về. Gã đợi Ninh Thư Minh ở nhà anh đến đầu óc mụ mẫm, sau đó mới nhớ tới Hà Ngôn Tây, cái tên từng cản trở mình theo đuổi Ninh Thư Minh. Thế là tìm tới tận nhà.

Mặt mày Hà Ngôn Tây sa sầm, dường như sắp không nén nổi đến đập thẳng căng không nể nang gì cái tên đang mỉm cười với Ninh Ninh nhà mình kia. Là mi tự mình từ bỏ Ninh Ninh mà, bây giờ mới tới cứu vãn không sợ là quá muộn rồi à?

Ninh Thư Minh tiến lên một bước, cười ảm áp: “Hi, lâu rồi không gặp. Sao lại nhìn không có tinh thần gì hết vậy?”

Trịnh Nhược An thấy Ninh Thư Minh ở bên Hà Ngôn Tây vốn đã chán nản, vừa nghe thấy lời quan tâm hỏi han, lập tức sáng mắt lên, sự ảm áp quen thuộc này dường như khiến gã nước mắt lưng tròng, thế là vội vã muốn cứu vãn tình hình: “Thư Minh... những ngày không có anh, em thực sự không chịu nổi... Thư Minh, trong thời gian xa nhau em đã nghĩ thông suốt rồi, em yêu anh, trước nay chỉ yêu mình anh. Trước kia em không hiểu chuyện, thích gây sự, sau này sẽ không như vậy nữa. Em sẽ ngoan ngoãn, mọi thứ đều nghe theo anh... anh đừng đi...” Nói tới đây liền nghẹn ngào như muốn khóc tới nơi.

Hà Ngôn Tây nghe vậy, tức nổ mắt, không đợi Ninh Thư Minh trả lời liền bước tới chắn trước mặt Ninh Thư Minh, trừng mắt, tức giận nói: “Mày nghỉ ngơi đi! Có tao đây, mày đừng hòng lừa gạt Ninh Ninh nhà tao! Ninh Ninh! Cậu đừng tin gã! Kẻ này bây giờ nói thì hay ho lắm, đến lúc nào đó lại trở mặt được ngay! Tôi đã cảnh cáo cậu bao nhiêu lần rồi, lần nào chẳng như vậy! Mụ nội nó! Trịnh Nhược An! Bây giờ mới biết Ninh Ninh nhà tao tốt à? Trước đó thì sao! Lúc dạng hai chân ra nằm rên rĩ bên dưới thằng khác mày có từng nghĩ tới Ninh Ninh nhà tao không hả! Lúc lấy đồ của Ninh Ninh nhà tao rồi đem vứt đi mày có từng nghĩ tới cậu ấy! Đệt con mẹ mày!” Càng nói càng tức, Hà Ngôn Tây vén tay áo lên như chuẩn bị đánh nhau.

Ninh Thư Minh thở dài, tiến lên ôm lấy eo Hà Ngôn Tây, hắn lập tức dơ, vành tai đỏ ửng lên, tức giận cũng ngay tức khắc biến mất, hắn quay lại lấp bấp nói: “Ninh... Ninh Ninh, cậu... đừng cản tôi, loại người này đáng bị đánh tơi bời mới hả dạ!” Nói xong lại bắt đầu sôi máu.

Ninh Thư Minh lắc lắc đầu, hôn lên gương mặt cậu, nói: “Ngaoan, tôi đói bụng rồi, về trước nấu cơm cho tôi ăn đi nha.”

Hà Ngôn Tây sững sờ, Ninh... Ninh Ninh hôn tôi! Quả nhiên dịu dàng ảm áp y chang tưởng tượng, cảm xúc rất tốt, hehehe... hehehe... hắn xoa xoa mặt, gật gật đầu: “Ừ ừ ừ...” Sau đó thẳng bước vào nhà, đụng vào cửa còn không hay biết, như người mộng du vừa đi vừa cười khúc khích rút chìa khoá mở cửa vào phòng. Cho tới khi chân bước tới phòng bếp mới bừng tỉnh, gào thét: “A a a! Ninh Ninh vừa hôn mình!! Không phải là mơ!”

Ninh Thư Minh ở bên ngoài nghe thấy tiếng kêu trong nhà, không nén được mà bật cười, rồi quay ra nói với tên đứng đối diện kia ban đầu còn làm mặt ăn năn, nghe Hà Ngôn Tây mắng liền vừa giận vừa ảm ức: “Gần đây có một quán cà phê, muốn ra đó ngồi một lát không?”

Trịnh Nhược An gật gật đầu, vẻ mặt cụt hứng, im lặng bước theo sau Ninh Thư Minh.

Tiệm cà phê cách nhà Hà Ngôn Tây không xa. Hà Ngôn Tây sống gần một tiểu hoa viên, không khí trong lành, các quán xá cũng tương đối yên tĩnh, chưa từng thấy có cảnh cả đám đông nhốn nháo. Ninh Thư Minh đi trước, Trịnh Nhược An vừa bước theo sau vừa ngược nhìn bóng lưng cao lớn của Ninh Thư Minh, viền mắt cay cay. Đã bao lâu chưa nhìn kỹ con người này chứ, hay là từ khi chính mình cảm thấy vô vị liền không muốn ngắm nữa? Bước chân anh vẫn nhanh như thế nhưng không hề gượng gạo. Anh rất ít cười, nhưng cười lên lại vô cùng đẹp trai, mà giờ đây lại không còn vì mình mà cười nữa...

Trong quán cà phê, gọi đồ xong, hai người đều im lặng. Trịnh Nhược An chậm rãi khuấy cà phê, nghĩ xem làm sao để níu kéo Ninh Thư Minh. Cuối cùng vẫn mở miệng một cách khó khăn: “Thư Minh. Anh hận em phải không?”

Ninh Thư Minh sững sờ, rồi lắc đầu cười cười.

Trịnh Nhược An đau đớn, trước kia bản thân đã đối xử với anh thế nào mà đến chính mình cũng chịu không nổi tự quát roi vào mình thế này? Ninh Thư Minh tuyệt không hề nói hận gã, liệu có phải không còn yêu gã nữa? Không còn yêu thì bàn gì tới hận. Hắn liếm môi, mím lại, giọng nói có phần bối rối: “Anh... anh còn yêu em không?”

Ninh Thư Minh tiếp tục lắc đầu mà cười: “Sao cậu phải hỏi làm gì nữa, rõ ràng cậu biết đáp án mà, nếu cậu hỏi tôi có từng yêu cậu, vậy nhất định là có. Cố gắng truy hỏi đến cùng chỉ làm tổn thương chính mình mà thôi, như tôi đó giờ chưa từng chất vấn cậu đúng không?”

Trịnh Nhược An nghẹn ngào: “Chính vì anh trước giờ chưa từng hỏi, em mới nghi ngờ tình yêu của anh dành cho em... Thư Minh, chúng ta còn có thể quay về ngày xưa không?”

Ninh Thư Minh thương hại nhìn Trịnh Nhược An nói: “Trước nay tôi yêu cậu một cách ngây ngô, nhưng ai rồi cũng phải lớn lên. Cậu không thể đẩy mọi trách nhiệm lên tôi được, tôi không tốt với cậu sao? Suy bụng ta ra bụng người như vậy là tốt hay sao? Nếu chỉ vì khoan dung với cậu, cho cậu không gian thoải mái, cậu liền lấy cái cớ tôi yêu cậu nhưng không cho cậu cảm giác an toàn, vậy thì thật oan uổng cho tôi. Nhược An, đến lúc này rồi cậu còn muốn tẩy trắng bản thân ư, muốn tìm cớ ư?” Ninh Thư Minh có phần buồn bực, mắt nhìn của anh lúc đầu rất cuộc như thế nào nhỉ?

Trịnh Nhược An cuống quýt: “Thư Minh, anh đừng giận! Em biết em sai! Em luôn cả thèm chóng chán, có mới nới cũ, luôn chán ghét những ngày vô vị lặp đi lặp lại bên cạnh anh, nhưng giờ đây em đã nghĩ thông rồi. Cuộc đời dài như vậy, quan trọng nhất vẫn là có người ở bên mình. Mỗi lần tỉnh dậy bên cạnh người khác em đều thấy rất trống rỗng, chỉ khi ở bên cạnh anh em mới thấy rất chân thực, trái tim của em mới rung động... Thư Minh, anh cho em một cơ hội nữa được không? Em nhất định sẽ thay đổi, không dám tái phạm nữa, ngoan ngoãn ở nhà, cùng anh đọc sách đi dạo...”

Ninh Thư Minh lắc lắc đầu: “Nhược An, tôi đã cho cậu quá nhiều cơ hội. Cậu không thể mỗi lần tôi cho cậu, cậu còn chưa kịp nhận lấy đã lại xin thêm lần nữa, tôi chỉ có nhiều đó, cậu lại đòi, vậy tôi cũng chẳng lấy đâu ra được nữa. Nhược An, cậu không phải cái rốn của vũ trụ, không thể tùy hứng như vậy.”

Trịnh Nhược An bị cự tuyệt, cuối cùng không kìm nổi mà oà khóc: “Đừng mà, Thư Minh, cho em một cơ hội nữa, em nhất định sẽ thay đổi, anh đừng bỏ rơi em... Một mình em cô đơn, em rất sợ...”

Ninh Thư Minh lấy khăn tay lau đi hàng lệ trên mặt gã, tuyệt tình nói: “Cậu biết mà, ba năm nay cậu đã nói chia tay không biết bao nhiêu lần, tôi chưa từng coi đó là thật, bởi tôi biết cậu chỉ đang kiêu ngạo để tôi phải cầu xin cậu quay lại. Có điều, Nhược An, ai rồi cũng biết mệt. Cho nên, Nhược An, tạm biệt. Đừng tới tìm tôi nữa, thứ cậu muốn tôi không cho được. Dù có cho được, tôi cũng sẽ luôn lo lắng liệu có phải sẽ lại bị chà đạp. Sau này cậu tự mình sống cho tốt.”

Nói xong liền đứng dậy, quay người bước đi.

Trịnh Nhược An cuống lên. Đứng dậy ôm lấy sau lưng Ninh Thư Minh, run run nói: “Thư Minh, đừng đi. Hứa với em, hứa với em sẽ bắt đầu lại từ đầu bên em được không? Còn nhớ những món đồ cũ của anh em vứt đi không, áo ngủ cũ dao cạo râu cũ... thực ra em không hề vứt đi. Anh quay về có được không, em lại lấy những thứ đó ra, sau này sẽ không dám vứt đồ của anh đi nữa... không tùy hứng nữa...”

Ninh Thư Minh sững lại, đẩy tay gã ra, xoay người nói: “Nhược An, mặc dù tôi rất thích sự tâm đầu ý hợp, nhưng...”

bởi vì hoài niệm quá khứ, nhưng tôi cũng hiểu không thể để quá khứ ngáng chân mình được, vẫn phải tiến về phía trước. Cả hai chúng ta đều nên buông tay đi. Bảo trọng.” Nói xong liền bước ra khỏi vòng tay của Trịnh Nhược An, sải từng bước lớn về phía cửa, đi qua thùng rác còn tiện tay vứt chiếc khăn tay lau nước mắt cho Trịnh Nhược An vào đó.

Phải, anh vốn hoài niệm vật cũ, cũng giống như ai cũng không thể quên đi chuyện cũ vậy, nhưng anh hiểu rõ, không thể ôm khư khư, đối với mình hay đối với người, đều là giày vò. Để quá khứ ràng buộc, sao có thể sống thoải mái được? Đoạn tình cảm này kết thúc tại đây thôi, cũng như khi nhả tâm ném chiếc khăn đi, rồi cũng không muốn nhặt lên nữa.

Còn Trịnh Nhược An nhìn bóng lưng đoạn tuyệt của Ninh Thư Minh, cuối cùng thần thờ ngồi xuống, trái tim đau thắt lại không nói lên lời, gã chẳng thể trách ai, bởi rốt cuộc chính bản thân gã mới là kẻ đánh mất người mình yêu.

Hai tách cà phê trên bàn chưa ai động tới, đã lạnh ngắt cả. Cũng như đoạn tình cảm của gã, sẽ không thể nóng ấm trở lại.

7. Chương 7

Ninh Thư Minh vừa bước ra khỏi quán cà phê liền nhìn thấy một bóng người thậm thụt đứng ở bên tường đoạn ngõ rẽ. Ninh Thư Minh khẽ cười, đi qua ngõ liền làm bộ không thèm để ý nói: “Ra đi, lén lút như vậy tôi còn tưởng cậu là ăn cướp nữa.” Hà Ngôn Tây đành ngượng ngùng từ trong ngõ bước ra, ấp úng: “Tôi chỉ lo... cái tên khốn đó lại lừa gạt cậu...”

Ninh Thư Minh lắc lắc đầu, nghiêm mặt hỏi: “Tôi chỉ muốn biết đã nấu xong cơm chưa...”

Hà Ngôn Tây á khẩu, vội vã chạy về: “Tôi về nấu thức ăn!”

Ninh Thư Minh cười cười, dưới những ánh hoàng hôn cuối cùng, anh thông thả dạo bước về nhà Hà Ngôn Tây

Màn đêm yên tĩnh buông xuống, trong không gian im ắng dội lên tiếng bước chân rón rén, một bóng người lén lút nhìn xung quanh, cuối cùng lấy chìa khóa từ trong túi ra mở cửa, khẽ khàng cầm chìa khóa vào, quay một vòng, phát hiện không bị khóa trái, cửa dễ dàng được mở ra. Bóng đen kia dường như đắc ý, cười khúc khích, rón rén bước về trước vừa đi vừa sờ soạng.

Ánh trăng dịu dàng rọi vào cửa sổ buông nửa rèm, vừa vặn chiếu tới cuối giường, gió thổi vào qua cánh cửa sổ còn mở một nửa, rèm xanh lam nhạt đung đưa theo gió. Người nằm trên giường đã ngủ rất say, dưới ánh đèn yếu ớt trên đầu giường chỉ nhìn thấy bóng trắng in lên người đó, vẽ anh tuấn trên gương mặt trong buổi hoàng hôn giờ đây lại đổi thành vẻ nghiêm tú thường ngày, hiếm có lúc nào thoải mái một chút, khoé miệng khẽ nhếch lên tựa đang cười. Hai khuy áo trước ngực áo ngủ không biết đã tuột từ lúc nào, lộ ra lồng ngực trắng nõn, dường như còn nhìn thấy được hai nhũ hoa hồng hào. Đôi chân thon dài sẵn chắc bị chăn che phủ, chỉ còn nhìn được hình dáng.

Bóng đen tới gần người trên giường, hô hấp trở nên gấp gáp. Giống như sắp không kìm nổi mà nhào tới, nhưng lại sợ quấy rầy người đang ngủ, thế là ra sức kiềm chế bản thân. Hắn run rẩy đưa tay xoa xoa lồng ngực người đó, rướn người về phía trước, thơm lên bờ môi đang khẽ nhếch lên.

Vừa chạm tới bờ môi người trên giường bóng đen kia liền không kiểm soát nổi bản thân, không ngừng muốn tiến sâu vào trong miệng người bên dưới, bàn tay không nghe lời cũng sờ diên loạn trên lồng ngực người đó. Rồi như cố gắng kiềm chế, một lát sau liền dừng lại, vỗ nhẹ lên má người kia, lại không nén được mà khẽ hôn. Cuối cùng vẫn lưu luyến kéo kéo vạt áo người kia, chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Không ngờ vừa xoay người, phía sau truyền tới giọng nói khàn khàn vừa tỉnh ngủ: “Ngôn Tây?”

Hà Ngôn Tây ngẩn người, gương gao quay lại, chỉ thấy Ninh Thư Minh đã ngồi nửa người dậy đang chớp mắt nhìn mình chăm chăm. Cái vẻ ngây ngô này, tựa như đứa trẻ lạc đường, Hà Ngôn Tây hét trong im lặng: “Đáng vẻ mới ngủ dậy của Ninh Ninh đáng yêu chết mất!” Sau đó liền nổi thú tính, bắt chắp nhào tới.

Ninh Thư Minh vừa tỉnh lại từ trong mộng, còn chưa biết xảy ra chuyện gì, thì đã bị đè xuống giường. Người bên trên không biết lấy đâu ra sức mà khoẻ thế, đẩy thế nào cũng không ra. Cả môi cả lưỡi đều bị chặn lại, không thể nói được gì. Cái người hôm qua được thơm một cái liền đỏ mặt sao lại trở nên bạo gan như thế...

“Ừ... Ngôn... ư, Ngôn Tây...”

Hà Ngôn Tây nghe thấy thanh âm ngắt quãng của người bên dưới, lại càng không kiềm chế nổi, hôn càng sâu hơn. Ninh Thư Minh không có cơ hội lên tiếng, chỉ có thể để mặc hân hôn.

Khó khăn lắm cả hai người mới tách nhau ra, cùng thở hồng hộc.

Hà Ngôn Tây không đợi Ninh Thư Minh thở ra hơi đã bộc bạch: “Ninh... Ninh Ninh. Tôi yêu cậu. Yêu cậu... hôm qua cậu thơm tôi... tôi không kìm được... Ninh Ninh, đồng ý ở bên tôi được không? Tôi sẽ đối tốt với cậu...” Bình thường hân đều rất chú ý kiềm chế, tuyệt đối không thể bị Ninh Ninh phát hiện hân hằng đêm đều tới thơm trộm anh. Nhưng bởi vì cái hôn nhẹ hôm trước của Ninh Ninh, Hà Ngôn Tây liền ngủ không ngon, đợi đến nửa đêm không nhịn nổi liền mò vào phòng Ninh Thư Minh. Bởi vì tâm trạng kích động nên nhất thời không cẩn thận hơi mạnh tay, làm Ninh Ninh tỉnh giấc... Hà Ngôn Tây hối hận khôn xiết.

Ninh Thư Minh cúi đầu chớp mắt, Hà Ngôn Tây chỉ thấy hàng mi dài đang chớp chớp của anh che phủ toàn bộ khuôn mặt. Thấy Ninh Thư Minh không có phản ứng gì, trong lòng Hà Ngôn Tây thấp thỏm không yên. Đến cuối cùng vẫn là hân không nén nổi, dù gì những năm qua đây cũng là lần đầu bị từ chối, Hà Ngôn Tây cười khổ, nói: “Ninh Ninh, cậu không cần bối rối, coi như tôi chưa nói gì.” Nói xong, đóng lại cúc áo giúp Ninh Thư Minh, đắp chăn lên người anh, nói: “Ngủ ngon, mai còn phải đi làm nữa.”

Ninh Thư Minh vẫn mở to mắt, ánh mắt lấp lánh nhìn hân, nói: “Ngôn Tây, cậu lại đây?”

Hà Ngôn Tây đang định đi ra nghe thấy liền quay lại trước giường Ninh Thư Minh.

Ninh Thư Minh như đang suy nghĩ điều gì, cau mày nói: “Cậu nghiêng đầu qua đây.”

Hà Ngôn Tây mặc dù không biết vì sao, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghiêng đầu qua.

Nào biết Ninh Thư Minh thơm chụt một cái lên môi Hà Ngôn Tây, thơm xong liền tắc lưỡi, mơ hồ nói: “Cũng không tệ nhỉ.”

Thật muốn chết, Hà Ngôn Tây gào thét trong lòng. Tên xấu xa nhà cậu, nói một câu thích tôi thì cậu chết à. Nếu không sao lại giầy vò tâm can tôi như vậy chứ. Nhưng thực sự lúc đó hân mừng rỡ phát điên, biết Ninh Thư Minh có ý đáp lại lời tỏ tình của mình.

Hân ho “khụ khụ” một tiếng, thay đổi vẻ mặt cụt hứng vừa nãy, hoá sói một lần nữa, đè Ninh Thư Minh xuống. Áp Ninh Thư Minh hôn một hồi, như nhớ ra điều gì, liền “A” một tiếng, dừng lại một chút lại nói tiếp: “Ninh Ninh, đợi tôi chút~”

Sau đó lại cuộn tròn một vòng chạy ra hướng cửa.

Sau đó nữa...

“Á! Đau...” Một cảm giác nhói lên tận não. Hoá ra cậu chàng quên mất cửa đầu khoá, lại không bật đèn, thế là đâm sâu vào cửa.

Ninh Thư Minh rốt cuộc không nhịn nổi bật cười lớn. Xem ra như vậy cũng không tồi ha.

Ngay lập tức, Hà Ngôn Tây lật đật lăn lại, trên tay không biết còn cầm theo món đồ gì.

Đợi khi hân vào tới nơi nhìn mới biết hoá ra là gel bôi trơn... Ninh Thư Minh tím mặt, hỏi: “Cậu rảnh rồi chuẩn bị những thứ này à?”

Hà Ngôn Tây bò đến bên Ninh Thư Minh, nghe vậy cuối cùng cũng không nén được đỏ ửng lên: “Không, Ninh Ninh ở đây mới chuẩn bị...”

Vừa đỏ mặt vừa xua xua tay, Ninh Thư thật sự cạn lời. Muốn ngồi dậy, mà người bên trên lại không để anh toại nguyện, càng áp sát hơn nữa.

Hà Ngôn Tây cúi đầu ngậm vành tai Ninh Thư Minh, mút lấy phần nhạy cảm nhất, Ninh Thư Minh bị động tác của hắn làm cho mềm nhũn người, hai tay vô thức ôm lấy người phía trên. Hà Ngôn Tây men theo vành tai hôn một đường xuống dưới, đầu lưỡi lươn lẹo chấm mút, mon men theo đường quai xanh xuống lồng ngực... Ninh Thư Minh hô hấp bắt đầu gấp gáp, nhưng vẫn rất mực hưởng thụ.

Hà Ngôn Tây sung sướng toàn thân, người mình thích đang ở dưới mình, sắc mặt đỏ lựng cực kì mê hoặc. Dành tâm tư nhiều năm như vậy, cuối cùng đã được như ý. Hắn lấy bao ra, ngậm vào miệng, cúi đầu vụng về đeo vào cho Ninh Thư Minh. Quần áo của bọn họ sớm đã bị Hà Ngôn Tây lột sạch sành sạn. Rồi cầm lọ gel lên bôi ra phía sau mình.

Hắn dường như không thể nhẫn nại, bôi trơn cũng qua loa, chỉ vừa cho vào 2 ngón tay, đã đỡ Ninh Thư Minh ngồi xuống. Hắn đau tới toát mồ hôi lạnh, mặc dù biết đây là lần đầu chắc chắn đau đớn không ít, nhưng chưa từng nghĩ sẽ đau tới vậy. Hắn cố chấp ngồi xuống tận dưới, nằm nhoài trên người Ninh Thư Minh, lại sung sướng thốt lên: “Ninh Ninh... cuối cùng cậu đã là của tôi rồi...” Nỗi đau phía dưới đã đâu là gì so với sự thoải mái trong tim. Lúc này trong tâm trí hắn mãi nguyên vô biên, lại vô cùng nhẹ nhàng. Bất luận đã theo đuổi bao nhiêu năm, cuối cùng đã có thể được như ý nguyện, hắn cảm giác vận mệnh tới cuối cùng cũng bao dung cho hắn.

Ninh Thư Minh bị hắn ép chặt tới đầu đầy mồ hôi, anh méo mặt đập đập cái tên đang lên cơn thú tính: “Đồ chết dẫm kia, đau chết mất. Không biết là phải bôi trơn kỹ càng à?”

Ninh Thư Minh đau tới nhú mào, Hà Ngôn Tây liền khẽ xoa xoa trán anh, cúi đầu hôn, miệng mơ hồ nói: “Sẽ mau chóng làm cậu vui.” Rồi nhanh lâm trận.

Suốt một đêm dài, căn phòng tràn ngập xuân tình.

Tác giả: Che mặt, lại cười ngựa nữa rồi, khẩu vị mặn của tui... H đấy, mọi người đừng ghét bỏ... không thì viết H không thể dốc toàn sức nữa

8. Chương 8

Sau khi bắt đầu mối quan hệ mới, Ninh Thư Minh nghiêm nhiên không tìm phòng nữa, Hà Ngôn Tây ngược lại bận lòng hơn. Khu hắn ở chắc chắn sẽ soi mói đủ chuyện, Ninh Ninh ở đây lâu dài e rằng sẽ gặp nhiều bất tiện. Quan trọng nhất là Trịnh Nhược An biết nơi này, nói không chừng lúc nào đó sẽ tới tận cửa gây chuyện, dùng bộ mặt giả đồ hồi hận lừa gạt Ninh Ninh. Thế là hắn lại bắt đầu tích cực đi tìm phòng mới.

Cuối cùng cũng tìm được một phòng ưng ý ở ngoại ô, mang phong cách cổ điển châu Âu, trông tựa như pháo đài truyện cổ tích. Bên trong sạch sẽ sáng sủa, ban công bên ngoài phòng khách có gió rất mát mẻ ôn hoà, lại ngập tràn ánh dương. Ở đó treo hai ghế xích đu, một chiếc bàn tròn, đặt ghế ở nhà vào ban ngày có thể ở đây đọc sách xem báo cùng Ninh Ninh. Bên ngoài phòng ngủ cũng có ban công, men theo hành lang màu trắng là tới một vườn hoa nhỏ, người ta hoàn toàn có thể ngửi thấy hương hoa theo gió. Hà Ngôn Tây vừa ngắm vừa sắp xếp trong đầu, chỗ này nên đặt ghế dài, những đêm trăng thanh gió mát sẽ cùng Ninh Ninh ngồi ngắm trăng, hóng mát, hàn huyên tâm sự, đương nhiên thỉnh thoảng còn có thể làm vài chuyện hay ho khác...

Ninh Thư Minh xem xong tỏ ra khá hài lòng, không thể không nói, Hà Ngôn Tây bên anh nhiều năm, đến thưởng thức mỹ quan cũng giống anh nữa. Đặt phòng chưa được bao lâu, Hà Ngôn Tây liền sắm sửa đầy đủ đồ đạc trong nhà. Ngôi nhà đã được thiết kế tương đối hoàn chỉnh, nhờ vậy không cần mất công sửa sang. Nghe đâu vốn dĩ chủ nhà định sống ở đó nên mới hao tâm tổn sức như vậy, nhưng chưa kịp hoàn thành đã trúng tiếng sét với một người ngoại quốc không lâu sau liền ra nước ngoài định cư. Vậy là căn nhà này là quá hời cho Hà Ngôn Tây.

Sắm sửa thêm đồ xong, Hà Ngôn Tây liền cùng Ninh Thư Minh chuyển tới đó luôn.

Vậy là trong lúc Trịnh Nhược An còn mãi ôm đám đồ cũ của Ninh Thư Minh, căn phòng đã thay chủ mới. Người dọn tới là một bà thím khoảng 40 tuổi, mở cửa thấy người lạ liền đóng cửa ngay, nghe nói tới tìm chủ phòng cũ liền bực mình nói: “Người trước kia ở đây? Tôi làm sao biết được hả! Tôi đã chuyển tới đây nửa tháng rồi! Đi đi đi ~ đừng tới phiền tôi!”

Trịnh Nhược An lại ôm chiếc hòm đựng những đồ hân từng đem vứt đi lang thang trên đường, không biết nên đi đâu về đâu.

Đờ dẩn bước về nhà Ninh Thư Minh, nào ngờ vừa về tới cửa, hai tên không biết từ đâu nhảy ra bịt miệng gã, túm chặt gã lôi ra ngoài. Trịnh Nhược An không hiểu đã xảy ra chuyện gì, liều mạng giãy giụa, nhưng rốt cuộc hai đầu một không chốt cũng què, chưa kể hai tên đó lại có cơ bắp rắn chắc nhìn rất ra dáng. Vậy là hòm đồ cũ của Ninh Thư Minh cuối cùng rơi lung tung dưới đất sau một hồi giằng co.

Trịnh Nhược An trợn mắt, càng điên cuồng giãy giụa, đồ của Thư Minh... khoảnh khắc đó trong tim gã chỉ có một ý niệm. Đó là những đồ vật cuối cùng mà Ninh Thư Minh để lại cho gã, gã không thể để mất nữa... Nhưng hai tên đang giữ gã có vẻ không nhẫn nại thêm, không nói gì liếc gã rồi giơ tay đập gã hôn mê bất tỉnh.

Một gáo nước tạt vào khiến Trịnh Nhược An bừng tỉnh. Những giọt nước lạnh ngắt chảy vào người, cái lạnh thấu xương khiến gã rùng mình. Gã mở to mắt nhìn quanh, thứ đầu tiên đập vào mắt là một đôi giày da đen. Ngước lên, chủ nhân của đôi giày cười nhạt một cái, nhìn gã. Còn gã thì đang vắt não ra nghĩ xem kẻ kia là ai, từng đắc tội với hắn ở đâu, mà khiến hắn phải trối mình lại. Gã thầm hy vọng không phải bạn tình trước kia.

Nơi đây là một tầng hầm, Trịnh Nhược An có thể đoán được, bởi lẽ chỗ nào cũng lạnh lẽo tăm tối. Đến mặt đất cũng lạnh bất thường.

Gã bị trói chặt tay chân, nằm trên mặt đất, không thể động đậy nổi.

Cái tên đang ngồi trên ghế đột nhiên cất tiếng lạnh băng: “Mày biết mày gây tội gì không?”

Trịnh Nhược An khổ sở lắc đầu.

Kẻ đó giơ tay chỉ thị hai tên thuộc hạ, chúng liền hiểu ý. Không lâu sau trong tay kẻ đó đã có thêm một cây roi. Mặt hắn nổi lên một tia máu, hắn cười gằn: “Không biết, mày dám động vào bảo bối của tao mà mày lại bảo mày không biết?”

Trịnh Nhược An mơ hồ. Nhìn vẻ hồ đồ của gã kẻ kia càng thêm giận dữ, quát một roi xuống, Trịnh Nhược An lại trút một hơi. Nhưng gã vẫn rất lơ mơ, thế là cứng đầu cãi: “Đại ca à, tôi thực sự không biết? Anh bắt nhầm người rồi, tôi chưa bao giờ phạm pháp cả!”

Kẻ đó khề nhếch miệng cười như không cười, vẻ dị thường hiện lên giữa không gian tối tăm khiến người khác run sợ. Hắn đập vào lưng Trịnh Nhược An, ra sức đá lên, hét: “Lãnh Phi, nói với nó.” Tiếp đó liền lấy tay vuốt vuốt cây roi, khuôn mặt lạnh tanh càng thêm vô cảm.

Trịnh Nhược An bị đập đến đau đến tận xương tuỷ mà không dám mở miệng kêu. Chỉ nghe thấy kẻ đó gọi tên đàn em Lãnh Phi, hắn dùng thứ giọng khô khan cứng nhắc thuật lại: “Ba tháng trước, mày quyến rũ tiểu thiếu gia nhà chúng tao ở quán bar.”

Thấy Trịnh Nhược An vẫn mơ hồ, tên Lãnh Phi gỡ lòng tốt đem bức ảnh giường tới trước mặt gã. Trong ảnh là một chàng trai trông rất đáng yêu, cười lên còn có hai núm đồng tiền nhỏ, khoác trên mình bộ đồng phục nhìn thanh lịch đáng yêu vô cùng.

Người này Trịnh Nhược An có chút ấn tượng, ba tháng trước vào lần cuối cùng chia tay với Ninh Thư Minh để rồi sau đó thành chia tay thật. Gã uống rượu ở bar, bên cạnh là một chàng trai lịch lãm trẻ trung, đôi mắt tròn xoe hiếu kỳ nhìn gã.

Gã cười ả ý với chàng trai, đưa tay xoa xoa bầu mặt cậu, chàng trai liền đỏ mặt tía tai. Trịnh Nhược An thấy khá thú vị, lâu rồi không thử lại kiểu nam sinh ngây ngô thuần khiết. Thế là không nén được kích thích gã.

Nam sinh đó cứ đỏ mặt, cũng không giận dữ, cuối cùng lại nói câu khiến gã kinh ngạc: “Anh à... anh có thể dạy em... ưm, làm sao để khiến người khác vui vẻ?” Nói xong liền đỏ mặt nhìn gã. Mặc dù ý tứ rất cuộc vẫn thật mơ hồ, nhưng Trịnh Nhược An vẫn hiểu. Thế là đành thuận theo tự nhiên. Trịnh Nhược An đâu biết thứ tình một đêm này lại đem tới hoạ sát thân cho gã.

Gã liền vội vàng giải thích: “Các anh hiểu lầm rồi, đêm đó tôi làm thụ, đâu có làm gì được cậu ấy!”

Ai ngờ kẻ kia càng thêm tức giận, đoạt lấy bức ảnh, vuốt ngay ngắn rồi đặt vào trong túi ngực. Sau đó ra sức đập mạnh hơn, nửa như đứng nửa như cúi, dốc đầu Trịnh Nhược An lên bóp lấy cằm, ánh mắt giận dữ hỏi: “Vậy mày có chắc mày không hôn em ấy?” Đôi mắt hung ác không hề chớp chăm chăm nhìn Trịnh Nhược An, ánh mắt đỏ như xuyên thấu gã khiến gã càng thêm lạnh người, không dám hé răng, chỉ sợ lại nói gì sai.

Kẻ kia dường như càng nghĩ càng giận liền rút cây roi ra, miệng vẫn gằn giọng mắng chửi: “Tao cho mày hôn này! Tao cho mày hôn này! Tao cho mày hôn này!!!”

Trịnh Nhược An dường như bị đánh còn nửa mạng, đến nước này gã đã biết gã đã đụng vào người không nên đụng, chỉ còn biết không ngừng cầu xin: “Đại ca, xin tha mạng...Tôi tuyệt đối không dám nữa...”

Lòng ngực kẻ kia khẽ run lên, như là đã tức giận lên đỉnh điểm, dừng lại một chút, áp sát Trịnh Nhược An, uốn cây roi về phía tay gã hỏi: “Vậy đôi tay này có từng chạm vào em ấy? Từng sờ lên mặt em ấy, thân thể em ấy?”

Trịnh Nhược An run lấy bầy, muốn nói không có lắm, nhưng sao mà dám đây! Nói ra chắc cũng nào có ai thêm tin, tình một đêm mà lại không đụng vào đối phương được ư. Vậy là chỉ có thể run rẩy gật đầu.

Kẻ kia tới lúc này thì không nhẫn nại nổi nữa, dường như không thể chấp nhận thực tế đó, quát lớn: “Lãnh Phi, Lãnh Phi! Chặt tay nó!”

Lời tác giả: Ngược tra thụ bắt đầu, có có sự xuất hiện của couple phụ nữa, Công đáng yêu thuần khiết với thụ hắc đạo hung ác, thích không nào?

9. Chương 9

Trịnh Nhược an nghe kẻ kia nói muốn chặt tay mình, liền giãy giụa trên nền đất, miệng gào thét cầu xin: “Đại ca... tôi biết sai rồi mà... xin anh đừng chặt tay của tôi! Sau này tôi không dám như vậy nữa!”

Kẻ kia cười lạnh: “Còn muốn có sau này?”

Trịnh Nhược An sợ hãi lắc đầu: “Không có sau này nữa!”

Kẻ kia dường như không hề động lòng, ánh mắt ra hiệu cho thuộc hạ. Tên Lãnh Phi nọ liền gật đầu, vẫy vẫy tay, từ bên ngoài bước vào một người cơ bắp cuộn cuộn mạng bên mình một cây dao lớn.

Tên cầm dao dường như rất có hứng thú với gã nằm trên nền đất, đáy mắt loé lên vẻ phấn khích, nhìn sang tên lão đại kia, hỏi: “Đại ca, xử lý thằng này thế nào ạ?”

Lão đại quay lại ghế ngồi, vất hai chân lên, nói nhẹ như gió thoảng mây bay: “Chặt hai tay nó.” Nghĩ một hồi lại nói: “Tiện thể xử lý cả bộ mặt của nó, kéo sau này nó lại ra ngoài thả bả người khác. Để nó biết người không thể động vào là thế nào.”

Bị Lãnh Phi và Lãnh Phong giữ chặt, Trịnh Nhược An sợ hãi đến cực độ, con người trơn ngược như muốn rơi ra ngoài, chân tay không ngừng giãy giụa, nhưng vì bị dây thừng trói lại, bất kể cố gắng thế nào cũng không thoát ra nổi, chỉ có thể giương mắt nhìn tên cầm dao kia ngày càng sát gần. Đang định hét lên, miệng gã liền bị tên Lãnh Phong dùng băng keo dính lại, vì vậy trong khi kẻ cầm dao đang cười gằn gã liền đảo mắt một vòng rồi ngất đi.

Lúc này cánh cửa phòng lập tức bị mở ra, một thiếu niên đôi mắt chớp chớp khoác chiếc áo đáng yêu, cất tiếng hỏi với thanh âm nhỏ nhẹ xen lẫn chút khàn khàn như mới tỉnh ngủ: “Anh Kỷ?”

Kể kia liền đứng dậy, ánh lạnh lẽo trong mắt liền biến mất, vội đến bên cậu thiếu niên, nói: “Sao lại chạy xuống đây? Sao lại không mặc ấm vào? Thời tiết lạnh đấy.” Nói đoạn liền khoác áo vào cho cậu.

Cậu thiếu niên nhìn Trịnh Nhược An bị ngất đang nằm dưới đất, hỏi: “Người này là ai?”

Kể kia trở nên bối rối, hỏi bằng giọng không chắc chắn: “Em không quen người này ư?”

Cậu ta nhìn thật kỹ mặt Trịnh Nhược An, cuối cùng lắc lắc đầu, trả lời: “Không quen!” Rồi lại nghiêng đầu hỏi: “Sao em phải quen?”

Cuối cùng kể kia đã tan hết vẻ lạnh lùng, gương mặt rạng rỡ vui vẻ: “Không cần quen mà. Hạo Hạo đói rồi à?” Ngất lờ lại quay ra nói với tên cầm dao: “Để lại cho hần một tay.”

Cậu thiếu niên nhanh chóng gật đầu, chép chép miệng ra vẻ ầm ừc: “Đều tại anh không cho em ăn bánh ngọt trước lúc ngủ, nên em mới đói quá mà tỉnh. Em muốn ăn bánh ngọt.”

Kể nọ liền xoa xoa chớp mũi cậu, nói: “Trước khi ngủ ăn bánh ngọt sẽ sâu răng đó đồ ngốc ạ, được rồi được rồi, sẽ để bảo bối nhà ta ăn bánh ngọt.” Vẻ ôn nhu dịu dàng chiều chuộng vô cùng, hoàn toàn chẳng giống người ban nãy cầm cây roi hung dữ đánh người.

Nói đoạn liền ôm lấy cậu thiếu niên, quay người bảo với tên cầm dao: “Thằng này tặng chú chơi đấy, nhớ đừng làm nó chết. Chơi chán rồi thì đem vứt nó đi.” Rồi lại như lo lắng cậu thiếu niên sẽ phản ứng không hay ho liền cúi đầu cười dịu dàng: “Hạo Hạo ngoan, đừng nghịch ngợm nha, thằng này cướp đồ của anh, anh để cho Hồ Tam dạy nó một bài học.”

Thiếu niên đó mơ màng, nhìn Trịnh Nhược An nằm dưới đất bị trói như cái bánh chưng liền nhăn nhó gật gù. Kể nọ thò lên mặt cậu, ôm cậu bước đi. Trước kia hần cũng từng bị Hạo Hạo bắt gặp đang xử lý người ở đây, Hạo Hạo bị dọa phát khóc, thế giới quanh cậu nhiều tội ác như vậy, cậu lại không hiểu thế sự, nào đã từng thấy những cảnh này. Từ đó hần luôn cẩn thận đề phòng Hạo Hạo lại đi xuống hầm, riêng hôm nay hần cố ý để cậu đi vào... nhưng Hạo Hạo lại quên thằng kia rồi, vậy thì bỏ đi, hần cũng không ngu tới mức nhắc lại cho cậu nhớ gã là ai. Chỉ là sau này, nếu còn có người dám tới gần bảo bối của hần... ánh mắt hần sắc lạnh ngời, vậy thì sẽ không dễ như vậy nữa đâu.

Còn tên cầm dao nhận được lệnh, gương mặt đầy thỏa mãn gật gật đầu.

Hôm sau, trên tin tức thành phố H đưa tin: “Rạng sáng hôm nay, đầu phố XX phát hiện một chàng trai trần trụi, đứt một cánh tay, vết thương đầy người, nghi ngờ do bị kẻ thù truy sát. Chàng trai được đưa tới bệnh viện, đến giờ vẫn trong tình trạng hôn mê bất tỉnh. Khuôn mặt nhiều vết thương, hiện vẫn chưa xác định được thân phận, hiện tại phía cảnh sát đang tiến hành điều tra, nhà đài sẽ tiếp tục theo sát và đưa tin về vụ án này.”

Hà Ngôn Tây vừa ăn sáng vừa xem tin tức, nói: “Sao thân hình người này thấy quen quen nhỉ.”

Ninh Thư Minh ngược nhìn, chỉ thấy kẻ bị thương trên màn hình kia toàn thân bị băng bó, anh cười cười: “Đâu ra mà cậu quen quen được vậy? Mau ăn đi, đi muộn một giây tôi sẽ hỏi tội cậu.”

Hà Ngôn Tây nhướn người qua thòm Ninh Thư Minh, nói: “Tôi là sếp tôi không vội, cậu vội gì chứ.”

Ninh Thư Minh liếc hần một cái, ung dung cầm khăn giấy lau miệng nói: “Vậy à? Vậy tôi với lão đại và lão tam ra ngoài chơi. Hôm nay cậu làm việc cho tốt nhé.”

Lão đại và lão tam là bạn cùng ký túc xá thời đại học của cả hai, hôm qua hai người họ tới thành phố H, tới qua đã tụ tập một phen, lão đại và lão tam nói chẳng mấy khi tới, muốn Ninh Ninh đưa họ đi chơi, lần nào tới cũng lấy cớ đó đem Ninh Ninh của hần đi hết cả một ngày, hần là sếp công việc bận rộn nên đành vắng mặt, hừ! Quyết không được! Thế là Hà Ngôn Tây nghiêm mặt nói: “Không được, mai công ty có việc quan trọng phải làm, thiếu Ninh Ninh không được.” Lão đại lão tam đành chịu vậy. Ninh Ninh lúc đó không vạch trần hần, chỉ nhũn mày, biểu cảm như rất buồn cười.

Hà Ngôn Tây vẽ mặt khổ sở, vội cúi đầu mau chóng ăn sáng, đúng là gây ông đập lưng ông.

Nhưng Ninh Thư Minh vừa ăn sáng xong liền nhận được điện thoại của lão đại: “Hey, lão đại, Ninh Ninh đây, hôm nay đi đâu chơi?”

... Hà Ngôn Tây buồn bã ăn tiếp, bấm bụng hôm nay sẽ là ngày vô cùng khổ sở. Hôm qua còn nói công ty có việc, vậy là nói bản thân không thể đi cùng Ninh Ninh, nếu không nhất định sẽ bị lão đại với lão tam móc mả.

Lão đại và lão tam lúc đầu rõ ràng còn thái độ không tốt với Ninh Ninh, hồi đó thật tốt biết bao, chỉ có mình mình gần gũi Ninh Ninh, Ninh Ninh cũng chỉ tốt với mình. Sau hai bọn họ không những không đòi chuyển ký túc xá nữa mà còn chuyển qua vây quanh Ninh Ninh, làm mình mất đi bao nhiêu cơ hội riêng tư với Ninh Ninh! Hai tên ngu ngốc! Sau khi tốt nghiệp, khó khăn lắm mới rước được Ninh Ninh tới công ty mình, hai tên khốn nạn kia còn lấy cớ thường xuyên liên lạc để giữ gìn quan hệ, tăng cường tình cảm nên thường xuyên chạy tới phá đám. Hai kẻ xấu xa, Hà Ngôn Tây một mình lái xe tới công ty, vừa đi vừa cảm phần chữ rửa.

Mà Ninh Thư Minh cuối cùng vẫn đi tụ tập với lão đại và lão tam, cùng nhau dạo chơi ngắm cảnh gần đó.

Lão đại có vẻ trầm mặc, lão tam lại mồm mép tép nhảy, ngày đó là vì vấn đề làm vệ sinh lão tam mới thẳng thắn phản bác: “Phòng con trai cần sạch vậy à! Ngày nào cũng dọn, còn gì là phong thái đàn ông nữa!” Nào đâu biết sống cùng suốt 4 năm, hồi anh bận chuyện tốt nghiệp quá đến quên cả dọn vệ sinh, vừa về đã thấy lão tam mặt đỏ bừng khổ sở như bị đả kích: “Ninh Ninh sao cậu lại quên dọn dẹp vệ sinh hả!!”

Nhà lão đại khá nghèo, có lần còn bị cướp cả số tiền đi vay vốn, Ninh Thư Minh liền giúp anh đóng học phí, vì anh không đủ khả năng trả nên đành để sau khi tốt nghiệp sẽ trả cả lãi. Còn lão tam, có lần nửa đêm sốt cao, anh tỉnh dậy phát hiện liền công hấn tới bệnh viện chăm sóc suốt một đêm. Từ đó quan hệ của họ mới tốt dần lên. Quan hệ của con người ta, chính là sẽ có lúc nắng mưa như vậy, sẽ vì vài thứ vặt vãnh mà mâu thuẫn rồi tuyệt giao, lúc khác sẽ lại vì mấy chuyện không đáng kể mà bỏ đi mọi thành kiến quay về bên nhau.

10. Chương 10

Ngắm cảnh một hồi là đến giờ ăn cơm. Lão tam làm vẻ ta đây có tiền lớn giọng nói: “Đi, đi ăn cơm, lão đây sẽ mời.”

Ninh Thư Minh cười cười nói: “Ồ, lão tam, cậu phát tài bao giờ vậy? Thế thì không thể thiếu phần anh em rồi.”

Lão tam cười gian xảo: “He he he, hôm nay anh đây tâm trạng tốt! Ha ha ha, tôi đang nghĩ Hà Ngôn Tây sẽ tức tối vừa ăn cơm hộp vừa nguyên rửa tôi và lão đại.”

Quả nhiên vừa nói xong liền cậu ta và lão đại cùng hất xì. Cả hai nhìn nhau mỉm cười, mặc kệ. Ninh Thư Minh cạn lời, hai người này thích nhất là chọc giận Hà Ngôn Tây, lần nào cũng cố ý nói: “Ngôn Tây à, cậu bận không? Tôi muốn mượn Ninh Ninh một hôm.” Sau đó Hà Ngôn Tây sẽ làm cái vẻ như đối đầu kẻ địch lớn, nhất quyết nói bận. Lão đại với lão tam lại nói: “Vậy cậu bận tiếp đi, tôi chỉ mượn Ninh Ninh một hôm thôi, sẽ không cản trở quá lâu đâu.” Rồi cả ngày sau đó đều nghĩ tới vẻ buồn bã hối hận của Hà Ngôn Tây mà sáng khoái khôn xiết.

Ninh Thư Minh bắt lực nói: “Các cậu bắt nạt hấn ác quá mà, giờ tôi với hấn đã bên nhau rồi.”

Lão tam tròn mắt, dáng vẻ như không tin nổi: “Không phải chứ! Ninh Ninh! Ngôn Tây tên mặt dày đó cuối cùng cũng được như ý nguyện rồi?”

Còn lão đại có vẻ cũng lưỡng lự, nhưng vẫn nói: “Oa, sớm biết vậy tôi qua đã để cậu ta thanh toán rồi, tiểu tử đáng chết cướp Ninh Ninh của chúng ta đi thì phải trả phí chứ.”

Ninh Thư Minh cạn lời lần hai, lúc đầu yêu Trịnh Nhược An, Trịnh Nhược An đã bị hai kẻ này bắt nạt khổ sở, sau đó mỗi lần tụ tập nghe tên hai người này liền sợ chẳng dám tới nữa.

Lão tam vỗ vỗ vai Ninh Thư Minh nói: “Cũng được đấy, còn tốt hơn cái tên gì gì An kia. Ninh Ninh cậu đừng trách tôi, lúc đó cậu ở bên nó tôi không thèm nói, cái thằng gì gì An đấy tốt đẹp chỗ nào, cậu rời xa nó là đúng rồi đó.”

Lão đại cũng nâng ly rượu nói: “Đúng, tên tiểu tử Hà Ngôn Tây đối xử với cậu không tồi. Có điều nếu nó dám bắt nạt cậu, tìm anh đây, anh bây giờ thừa sức nuôi thêm một người.”

Ninh Thư Minh cười cười, cảm động nâng ly rượu lên nói: “Vây phải cảm ơn anh em trước!”

Một bữa cơm ăn từ trưa tới tận 3 giờ chiều, Ninh Thư Minh ngà ngà say, suýt chút nữa đã dựa vào bàn ăn mà ngủ. Lão đại và lão tam như hai con sâu rượu, không hề hấn gì, cười gian xảo không biết bày mưu tính kế gì, chắc lại là mấy trò đùa ác đây. Ninh Thư Minh nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng vẫn gục trên bàn.

Tỉnh lại còn đang mơ màng, chỉ nghe thấy tiếng Hà Ngôn Tây hổ báo: “Hai tên khốn nạn này, đem Ninh Ninh nhà ta đi chuốc say rồi bỏ mặc ở đây là thế nào! Nhờ có người sàm sỡ bắt Ninh Ninh nhà ta thì làm sao! Hai tên khốn nạn này, đồ chết dẫm, đưa Ninh Ninh nhà ta đi cả một ngày thì thôi đi, lại còn không chăm sóc tử tế cậu ấy! Không phải vì trước kia luôn chạy theo sau chăm sóc cho Ninh Ninh, không nấu cơm cho họ được, bài tập không giúp họ xem lại được nên mới ghi hận tới giờ, hừ hừ hừ!”

Ở bên ngoài lão đại và lão tam còn chưa đi, men theo cửa bước tới xem bộ dạng của Ninh Thư Minh rồi cười gian xảo.

Lão đại: “Này, trông đáng vẻ này cũng ok đấy chứ?”

Lão tam cười đều: “He he, ngoài cái lần tôi thất tình, Ninh Ninh cùng tôi uống bao nhiêu là rượu ra, cậu đã từng nhìn thấy Ninh Ninh uống say chưa? He he, lần đó may mà Ngôn Tây bị ông bà già hấn gọi về nên không nhìn thấy. Lần này thì có kịch hay xem rồi đây, ha ha ha!”

Lần đó Ninh Ninh như lột xác hoàn toàn, thay đổi cái vẻ nghiêm túc thường ngày, quá chén cùng lão đại và lão tam. Lần này Ninh Ninh say khướt ra rồi bọn họ mới gọi điện cho Hà Ngôn Tây nói: “Chúng tôi phải về rồi, nghe tin công ty có việc gấp, lão đại với tôi phải bắt xe cùng về ngay, Ninh Ninh đang ở quán rượu XX, uống say, cậu mau tới đưa cậu ấy về đi!”

Sau đó Hà Ngôn Tây liền hùng hổ tới đó. Vừa tới thấy Ninh Ninh gục trên bàn ngủ ngon lành, gương mặt ửng hồng, đẹp trai ngời ngời. Ừ thì dĩ nhiên Ninh Ninh lúc nào mà chẳng đẹp trai.

Hắn vừa hăng giọng mắng chửi 2 tên khốn nạn lão đại với lão tam, vừa đến bên vỗ nhẹ vào gương mặt say ngủ của Ninh Ninh.

Ninh Thư Minh nhăn mày, không hài lòng với cái tiếng bỗ bỗ bả bả bên tai, liền tát vào mặt Hà Ngôn Tây, trừng mắt tức giận nói: “Ầm ỉ gì vậy?”

Hà Ngôn Tây sững sờ. Ninh Ninh trước nay tính tình ôn hoà, chưa từng lớn tiếng với ai, tức giận lắm cũng chỉ cười nhạt một tiếng, càng không nói tới đánh người... Ninh Ninh này phải chăng là giả, lẽ nào lão tam vì muốn chọc ghẹo mình, mà đen Ninh Ninh nhà mình đi rồi đổi thành một tên giả? Hà Ngôn Tây mơ hồ nghĩ.

Ninh Thư Minh nghiêng ra sau dựa vào ghế, có vẻ như thấy nóng, liền cởi bung hai khuy áo, lộ ra lồng ngực trắng muốt. Đôi tay tùy ý đặt lên ghế, những sợi tóc mai phất phơ trên vầng trán che lấp một bên mắt, hai mắt nhắm lại, đôi mi dài cong vút khê rung, đôi môi đỏ lựng do uống rượu. Dáng vẻ này vừa như lười biếng lại mê hoặc vô cùng.

Hà Ngôn Tây không chống cự được vẻ mê người này, hôn lên bờ môi có ma lực thần kì khiến người ta muốn dừng mà không thể. Thậm chí đôi tay hắn còn luồn vào trong vạt áo anh vuốt ve loạn xạ. Đây là chỗ nào có những ai Hà Ngôn Tây đều quên bống hết.

Ở bên ngoài...

“Ôi đêch! Cái thằng Ngôn Tây này bỉ ổi quá rồi! Cũng không thèm nghĩ xem đây là đâu, cứ lên hứng tùy ý vậy à! Đêch mợ!” Lão tam lẩm bẩm chửi.

Lão đại thấy kéo lão tam định mở cửa chạy vào liền ngăn lại: “Cậu ngớ ngẩn à, xem kịch đi... Xem kìa, Ninh Ninh có cử động, he he, Hà Ngôn Tây thăm rồi. Sau khi Ninh Ninh uống say tốt nhất nên để cậu ấy ngủ một giấc, nếu như đang ngủ mà đánh thức cậu ta... he he he...”

Quả nhiên Ninh Thư Minh bị hôn tới giật mình tỉnh giấc. Ai bảo Hà Ngôn Tây lên cơn động chạm quá mạnh làm gì. Thế là trong lúc Hà Ngôn Tây chưa kịp biết gì đã bị đẩy ngã xuống đất, hấn tròn mắt, mông lung nhìn Ninh Ninh, trong lòng dấy lên một dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên Ninh Thư Minh cố gắng trợn mắt, quát: “Nói mau, anh là ai? Làm cái quái gì trên người tôi vậy?”

Vừa nói vừa nới lỏng dây lưng rồi rút ra, đập một tiếng “đét” xuống đất. Nhưng gương mặt ửng hồng cùng đôi mắt cố gắng thế nào cũng không mở to nổi của anh lại chẳng giúp ích được gì.

Hà Ngôn Tây khẽ run lên, Ninh Ninh uống say xong lại biến thành dáng vẻ này, nhưng cũng thật đáng yêu, phải làm sao đây! Hấn đứng dậy nói: “Ninh Ninh, nhìn cho kỹ nào, xem tôi là ai!”

Hấn nào hay biết Ninh Thư Minh không hề để ý bộ dạng của bản thân, quát lên: “Đừng hòng múa rìu qua mắt thợ! Anh là ai?”

Hà Ngôn Tây cuống lên, muốn bước tới ôm lấy Ninh Thư Minh, nào ngờ cũng vì cuống quá, không cẩn thận liền ngã sấp mặt vào bàn ăn, dính ngay tương quần áo. Hà Ngôn Tây mặc kệ, chỉ muốn nhào tới trước mặt Ninh Thư Minh để anh nhìn cho thật rõ.

Không ngờ Ninh Thư Minh buông vẻ mặt chán ghét, dùng chân đẩy hấn ra, nói: “Bẩn quá đi. Mau khử trùng đi!” Nói rồi vừa ngồi lắc lư dây đai vừa quát vào người Hà Ngôn Tây.

Hà Ngôn Tây đau quá “hự” một tiếng, lại như có ý thương lượng với Ninh Thư Minh: “Ninh Ninh, đang ở bên ngoài, đi đâu khử trùng chứ! Chúng ta về nhà rồi nói được không?” Hà Ngôn Tây khổ sở nói.

Ninh Thư Minh vốn dĩ không quan tâm vẻ mặt hấn, cầm dây đai lên nhìn rồi lại như muốn quát xuống.

Hà Ngôn Tây vội cởi bộ âu phục ra, nói: “Nhìn xem, không còn nữa rồi!”

Ninh Thư Minh lúc này mới chịu bỏ dây đai xuống, dựa vào ghế, lại quay lại dáng vẻ buồn ngủ. Hà Ngôn Tây mau chóng tiến tới đỡ lấy anh, nói: “Ninh Ninh, chúng ta về nhà rồi ngủ.”

Ninh Thư Minh đẩy tay hấn quát: “Bỏ ra! Tôi sẽ tự về.” Nói rồi liền bước loạng choạng về phía trước. Khuy áo còn chưa cài hết, trên tay vẫn cầm dây lưng, quần thậm chí tụt xuống một đoạn, lộ ra cả quần lót...

Hà Ngôn Tây nhìn anh, thế mới phải chứ! Nhưng bộ dạng này đi ra ngoài há chẳng phải mọi người sẽ đổ dồn vào nhìn sao? Lại còn bước đi như muốn giẫm lên ống quần rồi ngã nhào, Hà Ngôn Tây vội bước lên trước đỡ lấy, cái người trong lòng kia vẫn lè nhè: “Tôi phải về nhà...”. Rồi cứ thế ngủ thiếp đi.

Hà Ngôn Tây thở dài, cuối cùng cũng ngủ rồi, lần này cho tiền hấn cũng không dám lay anh tỉnh nữa. Mấy vết roi quất trên người đau điếng, nhưng cũng không dám chọc vào lần nào nữa. Cứ như vậy sau này sẽ cần trọng không để Ninh Ninh ra ngoài uống nhiều thế này. Nghĩ xong liền ôm anh đi ra ngoài.

Cửa dĩ nhiên đã mở sẵn, Hà Ngôn Tây lại không hề để ý...

Chỉ có lão tam ở đằng sau gương mặt trần trề tiếc nuối: “Ngôn Tây thật có phúc, Ninh Ninh chỉ mới quất có một roi... nhớ hồi tôi thất tình, Ninh Ninh uống say, tôi gọi cậu ấy dậy, giày bị quất cho nát bét, rồi còn dùng roi dọa dẫm bắt chúng ta lau giày cho cậu ta, thật là ghi lòng tạc dạ suốt đời... Quá dễ dàng cho tên Ngôn Tây kia đó...”

Lão đại lại cười nham hiểm: “Yên tâm, sau này còn nhiều cơ hội mà...”

“Lão đại anh minh!”

Còn Hà Ngôn Tây vừa ra sức ôm Ninh Thư Minh đi, vừa nguyên rủa: “Lão đại lão tam hai tên khốn nạn này! Đợi đó!”

11. Chương 11: Hoàn Chính Văn

Về tới nhà Ninh Thư Minh lại lần ra ngủ ngon lành, vẫn may anh tương đối gầy nên Hà Ngôn Tây cũng không cần gắng sức lắm, nhưng cũng đủ mệt. Hơn nữa phải tắm cho anh, nếu không mai anh thức dậy phát hiện mình chưa tắm đã ngủ, nhất định sẽ đi giặt hết cả gối cả ga giường mất...

Hà Ngôn Tây đổ đầy nước trong bồn tắm, đi ra đỡ Ninh Thư Minh vào. Ninh Thư Minh vẫn ngủ rất say, động tác mạnh thế nào cũng không thể lay anh dậy được, Hà Ngôn Tây khẽ thở phào.

Khó khăn lắm mới cởi được quần áo của Ninh Ninh ra, Ninh Ninh lại tự ý dựa vào thành bồn tắm tiếp tục ngủ. Cơ thể anh gầy gò nhưng săn chắc không tì vết sẹo nào, nhờ chăm chỉ luyện tập mà cơ bắp đẹp vô cùng, tuy gầy nhưng xem ra rất khoẻ khoắn. Hà Ngôn Tây suýt xịt máu mũi, rồi xấu hổ phát hiện ra mình... cương rồi.

Nhưng kẻ nằm trên kia lại đang ngủ say sưa, Hà Ngôn Tây khóc không ra nước mắt thoa sữa tắm lên thân thể đẹp đẽ ấy. Đều tại lão đại và lão tam! Biết ngay họ tới cái là không có gì tốt đẹp mà! Giờ lại phải tự xử... Hà Ngôn Tây cắn răng...

Hôm sau khi tỉnh dậy, Ninh Thư Minh hốt hoảng thấy mình đang ở nhà, nằm trên giường của mình, trong lòng người mình yêu, hắn đang ôm anh, tay vòng qua eo, đầy thế nào cũng không buông ra. Bên dưới còn có một thứ nóng rực chạm vào người. Ninh Thư Minh sầm mặt: “Gì mà vừa sáng sớm đã nứng rồi!”

Hà Ngôn Tây nói giọng ầm ức: “Đây là phản ứng bình thường của đàn ông con trai mà OK...” Hắn vừa nói vừa tiếp tục giữ chặt tay, cúi đầu cọ xát bên dưới Ninh Thư Minh. Ninh Thư Minh nhẫn tâm đẩy hắn ra, nhứu mày, hôm qua uống rượu nên hôm nay vừa tỉnh lại đã thấy hơi đau đầu. Trước nay anh đều sống có quy tắc, bất cứ thói quen không tốt nào anh đều khó thích ứng. Nghĩ vậy liền mau chóng xuống giường đi rửa mặt.

Ninh Thư Minh bất lực nói: “Hôm nay thứ ba rồi đó, phải đi làm nữa. Tôi phải dậy thôi.”

Hà Ngôn Tây vội nói: “Hôm nay tôi cho cậu nghỉ!” Dù sao thì chuyện chăn gối cũng quan trọng hơn tất thấy....

Ninh Thư Minh bắt đầu thấy phiền: “Cậu có thể dừng ngày nào cũng tùy hứng vậy được không hả!”

Hà Ngôn Tây ầm ức: “Nhưng cứ nhìn thấy Ninh Ninh tôi lại nhịn không được...”

Ninh Thư Minh hầm hầm: “...Đi đánh răng rửa mặt đi, vừa sáng sớm cũng phải để người ta nói chuyện vệ sinh!” Nói xong liền đứng dậy.

Hà Ngôn Tây sáng mắt, vậy là Ninh Ninh đồng ý mình rồi. Vui sướng quay ngoắt vào giường, Ninh Thư Minh bất lực đi vào phòng tắm.

Nào ngờ Ninh Thư Minh rửa mặt xong đi ra lại không hề lên giường nằm cho hắn vuốt ve như hắn muốn, mà đi ra phòng bếp. Hà Ngôn Tây đập đầu một cái, Ninh Ninh nói quả không sai, tùy ý quá thành ra hỏng hết việc, hắn quên bég mất tối qua còn chưa ăn gì, hôm nay chắc chắn sẽ đói lắm, bản thân lại lười biếng nằm trên giường không chịu dậy làm bữa sáng! Hà Ngôn Tây hổ thẹn hết sức, bèn mon men đi vào bếp.

Bữa sáng làm theo kiểu Tây: sandwich, trứng chiên và sữa. Ninh Thư Minh quả thật có vẻ đói lắm rồi, nhưng động tác vẫn không quá gấp gáp, không có chút gì giống muốn được ăn như hạm đội.

Hà Ngôn Tây ngây ngốc nhìn, con người này mỗi ngày đều ăn sáng ở nhà mình, hôm nay hắn vẫn cảm thấy cứ như mơ vậy. Ăn sáng xong còn đem đồ cất lại vào bếp, dọn dẹp qua loa trong phòng, rồi anh lại thông thả bước đi trên máy chạy bộ.

Thấy anh đi ra, liền xoay người đi vào phòng tắm.

Vẫn là trình tự như hằng ngày, đợi một lúc tắm xong liền đi làm, hôm nay không được rồi hic hic... Hà Ngôn Tây khổ sở nghĩ. Ta nói, cương rồi mà không được phát tiết thì sẽ sớm yếu mất... Thế là Hà Ngôn Tây đành ngâm ngùi chuẩn bị tự xử.

Hà Ngôn Tây ngái ngủ đi vào toilet, ngồi trên nắp bồn cầu nghĩ tới cái người đang tắm ở cách một bức tường... nghĩ thế nào cũng thấy bứt rứt. Hà Ngôn Tây tự phỉ nhổ chính mình, trước kia không có ai ở bên chẳng phải cũng thế này sao, quả nhiên gặp sướng quên khổ, có người kia bên cạnh rồi thì “Ngũ cô nương” cũng vô dụng.

Nghĩ vậy, Hà Ngôn Tây đành nhanh chóng tự xử. Rửa tay xong liền bước ra phòng ngủ thay đồ chuẩn bị đi làm cùng Ninh Ninh.

Nào ngờ vừa bước vào phòng ngủ đã thấy Ninh Ninh quần khăn tắm nằm trên giường, gương mặt ửng hồng, nhưng lại tỏ vẻ giả nai gọi Hà Ngôn Tây: “Qua đây.”

Hà Ngôn Tây thấy vậy toàn thân liền hưng phấn, không để ý gì khác, nhào tới đã rồi tính.

Ninh Thư Minh bị vô lý tới suýt nữa nôn cả tim gan ra ngoài, giọng có chút phẫn nộ nói: “Làm gì thế, như cún nhìn thấy thức ăn là vô tới!” Nói xong dường như lại thấy không đúng, mấp máy miệng định nói lại nhưng lại không biết nói sao, đành đỏ mặt quay đầu đi mặc kệ Hà Ngôn Tây.

Hà Ngôn Tây khê cười, đến bên hôn lên lồng ngực Ninh Thư Minh, mơ hồ nói: “Tôi hưng phấn quá thôi mà, he he he...”

Ninh Thư Minh bất lực mặc kệ hân hôn, thật tình nghi ngờ con người này không biết có phải cảm tình con chó không...

Hà Ngôn Tây dùng lưỡi liếm láp khắp ngực, cuối cùng ngâm nhũ hoa vào miệng. Một bên nhũ hoa đã bị mút đến cứng lên, ửng đỏ, ướt nước bọt. Ninh Thư Minh hô hấp khó khăn, muốn đẩy ra, nhưng lại bị niềm hưng phấn khiến mình không tự chủ được mà ôm lấy đầu Hà Ngôn Tây, nâng lồng ngực lên đẩy nhũ hoa vào miệng đối phương...

Ninh Thư Minh không cam tâm bị khống chế, cười đều một cái, tay nắm chặt cái đó của hắn, cọ xát cùng của mình, vốn đã cương lại càng cương cứng hơn, ngồi đối diện cũng có thể cảm nhận được đối phương đang ướt át thế nào.

Tiếng thở dốc hồng hộc vang khắp gian phòng, làn gió mát lạnh buổi sớm thổi vào cũng không làm giảm chút nào không khí nóng rực bên trong phòng.

Hà Ngôn Tây men theo lồng ngực hôn xuống dưới, nhanh chóng tìm thấy mục tiêu, cúi đầu liếm lấy phần đang dựng thẳng vì cương của Ninh Thư Minh, rồi ngâm vào. Đầu lưỡi uốn quanh quy đầu, mút lấy, Ninh Thư Minh đặt tay lên mạn giường, túm chặt lại ga giường, khoái cảm ngày một cao hơn, anh có chút không quen. Trước khi ở bên Hà Ngôn Tây, đã rất lâu rồi anh không còn sinh hoạt gối chăn nữa, sau khi về bên hắn, lại quần quýt miên man, Ninh Thư Minh hơi hơi bất lực.

Mãi sau vẫn chưa kết thúc, chỉ thấy Hà Ngôn Tây đang buông miệng ra, một lọ gel không biết được lòi ra từ đâu hết như ảo thuật, vặn một ít, tự bôi vào phía sau mình...

Ánh nắng rực rỡ bên ngoài đã rọi đến, bên trong phòng vẫn là màn quần quýt của hai thân thể trần trụi, quả là thiên thời địa lợi nhân hoà.

Sau trận ân ái kịch liệt, Hà Ngôn Tây cuối cùng cũng nở nụ cười mãn nguyện, đối với hắn, mùa đông chưa qua, mùa xuân đã tới rồi.

Lời tác giả: Vốn dĩ muốn ngược tra thụ, kết quả lại thành H! Lại còn kẹt nữa! Méo gì... quả nhiên không có khả năng viết H mà, cuối cùng phải đem phân H ngày trước viết cắt ghép thành thế này đây... Hy vọng cả nhà không chê bai...

Ngược tra thụ thì để phiên ngoại nha... Chính văn hắn đã no đòn rồi, không muốn có quá nhiều chuối bị kịch như vậy đâu.

12. Chương 12: Phiên Ngoại 1

Trịnh Nhược An tỉnh lại, xung quanh là một mảng trắng tiêu điều. Cô điều dưỡng thấy gã đã tỉnh, liền gọi bác sĩ. Tên bác sĩ mặt không chút biểu cảm nào, hỏi gã đại loại như đau đầu không có chỗ nào khó chịu không rồi lại làm mặt lạnh đi ra.

Trịnh Nhược An nhìn cánh tay bị cụt của mình, hoảng hốt một hồi, ác mộng hôm đó lại như vẽ ra trước mắt. Là tên cầm dao với vẻ mặt phản kích, nụ cười nham hiểm, cầm dao lên rón rén đến bên mình...

Cho đến khi cảnh sát nghe tin gã tỉnh lại liền tới lấy khẩu cung, gã vẫn không ngừng run rẩy, chẳng nói thành lời bất cứ điều gì. Cảnh sát hỏi rất lâu gã mới nói nổi, hoá ra là bị cướp ở một hẻm nhỏ, không những không chống lại được ngược lại khiến một kẻ điên hại bản thân ra nông nỗi này. Anh cảnh sát thở phào nhẹ nhõm, cũng may không phải vụ gì quá nghiêm trọng, có thể kết án được rồi, nhắc nhở dân chúng ra đường nhớ cẩn thận là xong. Nghĩ vậy liền gấp sổ đứng dậy bước đi.

Dù cảnh sát rời đi xong, Trịnh Nhược An tự liếc thân thể đầy thương tích của mình, có chút tuyệt vọng, với cái thân này thì làm sao có thể quay về tìm người đó chứ? E là chẳng còn cơ hội nữa. Mà cho dù có... với cái dáng vẻ này, gã có thể dựa vào cái gì ở bên anh?

Rốt cuộc mọi thứ đều là do gã tự mình chuốc lấy. Trịnh Nhược An rũ mắt, đôi lại nhắm mắt nghe âm thanh người bên ngoài đi qua đi lại, trái tim trống rỗng cực độ. Tình trạng này bao giờ mới kết thúc đây. Tim gan như bị khoét đi, cả đời này e rằng chẳng thể lành lại nữa. Gã không khỏi bi quan, nước mắt lưng tròng, ướt đầm băng gạc trên mặt.

Dung nhan chắc chắn cũng không còn như trước nữa, Trịnh Nhược An sờ lên lớp vải băng trên mặt mình, sẽ chẳng còn ai thêm ngắm tưởng mạo này nữa. Con người ai chẳng nhìn vào bề ngoài trước, rồi sẽ chẳng còn ai thích mình... Cũng chẳng còn ai dịu dàng với mình. Trịnh Nhược An giữa lúc hoảng hốt đó lại nghĩ tới ánh mắt nghiêm túc mà luôn ấm áp của người kia, lại không kiềm chế được mình, tay cào cào vào lớp vải băng trên mặt, máu me càng thêm bê bết...

=====

Khi Trịnh Nhược An xuất viện thời tiết đã vào giữa đông. Từng cơn gió lạnh lèo gào thét, người trên đường ai cũng vội vã, không ai thêm để mắt tới kẻ tay cụt, nhan sắc bị huỷ hoại đứng bên đường. Trịnh Nhược An lòng đầy bi đát.

Đã rất lâu chẳng tới công ty, bỏ việc lâu vậy rồi e là không thể quay về tiếp tục làm nữa. Chỉ còn một cánh tay, muốn vẽ vời thiết kế gì lại phải bắt đầu từ đầu. Chẳng phải chưa từng muốn chết quách đi, chỉ là gã không biết cảm giác chết đi là thế nào, nhưng nếu chết đi là phải quên mất kiếp trước vậy gã nguyện sống tiếp, dù biết cuộc sống của mình bây giờ chẳng khác gì một sự giày vò.

Gã muốn trở về căn phòng của người đó, gã muốn giữ lại những hồi ức trước kia của hai người nơi ấy, dù biết cuộc sống sau này chính là sống trong hối hận, kể từ khoảnh khắc Ninh Ninh nói chia tay gã đã biết rằng phải sống như vậy mãi mãi.

Trịnh Nhược An cuối cùng cũng về tới phòng, chiếc hòm vắng trước cửa vẫn còn đó, gã ôm lấy đi vào trong. Đồ trong nhà đã bị cướp sạch, vật dụng loạn xạ mỗi nơi một thứ, nhất định Ninh Ninh chưa từng ghé qua, nếu là Ninh Ninh mọi thứ sẽ không bừa bộn như thế.

Trịnh Nhược An kiểm tra thì thấy đồ đã bị cướp gần như hết, còn dư lại những vật cũ kỹ không dùng nổi mà thôi. Gã cười nhạt, quả nhiên ông trời đang trừng phạt gã, là báo ứng của gã, bằng cách gì không quan trọng, nhưng những gì bản thân không trân trọng thì sớm muộn cũng bị cướp đi. Bản thân gã đã dùng cách gì để ham vui thì ông trời sẽ dùng cách đó để dạy dỗ gã.

Trịnh Nhược An dùng cánh tay còn lại đi xếp gọn lại đồ đạc, khổ nỗi tai hoạ này chưa qua kiếp nạn khác đã tới, bởi ngay lúc này có tiếng chuông cửa vang lên. Là chủ nhà tới thu tiền thuê phòng. Ninh Ninh lúc đó vốn dĩ muốn đợi tốt nghiệp xong có tiền rồi sẽ mua luôn căn, cũng bàn bạc ổn thoả với chủ nhà rồi, nhưng

bản thân gã lại cảm thấy không thể cả đời ở mãi căn phòng nát như vậy liền ngăn anh lại. Nào ngờ đâu... ngược lại còn giúp Ninh Ninh có thể danh chính ngôn thuận rời khỏi đây mà không cần gánh vác trách nhiệm gì. Trịnh Nhược An vạn lần hối hận, lẩm bẩm tự chửi mình.

Rút tiền từ trong thẻ ra trả hết một năm tiền phòng, số tiền còn lại của Trịnh Nhược An không nhiều. Trước kia chỉ cầm mặt ăn chơi, chỉ nghĩ còn có Ninh Ninh, nào nghĩ sau này ra sao.

Mỗi ngày đều sống rất cực khổ. Trịnh Nhược An chỉ có thể dùng tay miễn cưỡng vẽ trên máy tính. Những ngày đen tối ấy gã đâu chỉ một lần muốn tự sát, ý nghĩ trôi nổi trong đầu rồi lại đành cười trừ, dù sao cũng không hạ được quyết tâm.

Gã bắt đầu tìm kế sinh nhai, mỗi tối nằm trên giường đều trần trọc cả đêm không ngủ được. Gã sờ lên gương mặt xấu xí mà ai cũng không nhận ra, nước mắt lại giàn giụa, thậm chí có khi nước mắt cũng không rơi nổi nữa. Trịnh Nhược An nào đã từng sống những ngày tháng như vậy, những ngày lê lét như sâu bọ, không thấy tương lai. Sống không có anh, chết cũng không có, chết không được sống không xong. Gã lết vào phòng tắm, tay cầm dao găm, mắt nhắm lại, tay run rẩy không xuống được.

Cuối cùng gã lại đành ném dao đi, che mặt gào khóc. Sống hay chết đều không có anh ở bên, nhưng còn sống thì ít nhất vẫn có thể nhìn thấy anh. Trịnh Nhược An đảo mắt nhìn khắp căn phòng, chủ nhân ban đầu của nó đã bỏ đi rất xa, lâu lắm rồi, hương vị ngày nào đã càng lúc càng nhạt đi. Sau khi bị cướp mọi thứ ở đây đều không còn nguyên vẹn, không còn như lúc đầu nữa. Không còn nữa...

Lòng Trịnh Nhược An tràn ngập bi ai. Người xưa có câu, cảnh còn người mất, cũng chỉ đến thế mà thôi. Nhưng nếu kẻ đẩy người đi mất lại là chính mình, vậy gã còn có thể oán giận ai đây.

Trịnh Nhược An cuối cùng không chịu nổi tìm tới công ty của Ninh Thư Minh đứng dưới lầu trộm ngắm anh.

Người đó vẫn sinh hoạt có nguyên tắc như vậy, đúng giờ đi làm đúng giờ về, thân hình cao lớn vẫn quyền rũ như ngày nào. Chỉ là người ở bên anh bây giờ đã không còn là gã nữa. Hà Ngôn Tây khoác vai anh đi bên anh, đôi mắt triu mến nhìn anh không rời, sau đó còn nắm lấy tay Ninh Ninh bước đi, đẩy về dương cương tự đắc tuyên bố quyền sở hữu.

Lúc đi qua Trịnh Nhược An, Ninh Ninh đột ngột dừng lại đứng trước mặt gã. Trịnh Nhược An hồi hộp, trái tim như muốn nhảy ra. Gã thầm nghĩ, lẽ nào anh nhận ra mình... Gã đưa tay sờ gương mặt mình, có chút lo lắng. Xấu xí như vậy... Ninh Ninh sẽ vì đồng cảm mà trở về bên mình ư? Không sao, cho dù chỉ là đồng cảm, gã chỉ cần anh ở bên...

Ninh Thư Minh lại lay Hà Ngôn Tây đang đứng bên cạnh: “Mang ví tiền không?”

Hà Ngôn Tây vẽ mặt mơ hồ, rút ví ra đưa cho Ninh Thư Minh.

Ninh Thư Minh lấy trong ví ra 200 tệ, ngồi xuống nhẹ trước mặt Trịnh Nhược An, cười với gã, rồi kéo Hà Ngôn Tây quay người bước đi.

Trịnh Nhược An nhất thời đứng ngây như tượng, miệng ú ớ, yết hầu cứng lại không nói được gì.

Từ xa vẫn có thể nghe thấy tiếng Hà Ngôn Tây: “Ninh Ninh, những kẻ này không đáng được đồng cảm đâu, bọn chúng toàn là người của đám lừa đảo @#%&*... Anh ý, đúng là quá lương thiện rồi mà.”

Chỉ nghe thấy Ninh Thư Minh ôn tồn giảng giải: “Quý sử nhà em. Nếu là thật thì sao? Sao hả? Tiếc tiền à?”

Hà Ngôn Tây giọng nói pha sự hoang mang: “Đâu có đâu! Ninh Ninh nói thế nào thì là thế đó...”

Một luồng gió lạnh thổi tới, Trịnh Nhược An như tỉnh lại, khắp người nổi đầy da gà, chợt cảm thấy trái tim mình còn lạnh lẽo gấp vạn lần băng tuyết ngoài kia.

Anh không còn nhớ gã nữa... Cũng phải thôi, xấu xí như vậy ai nhận ra nổi chứ... Chẳng phải do hán tự mình gieo gió gặt bão ư...

Trịnh Nhược An trở về như kẻ mất hồn. Gã thầm nghĩ, có lẽ cả đời này gã chẳng thể có mùa xuân nữa.

Lời tác giả: Ngược xong rồi nha, nhiệm vụ đã hoàn thành.

Lời Superseme: Ngược cho có vậy nà, không nhiệt tình =.=

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-huong-doi-vi-ay-la-cuoc-doi>